

บทความวิจัย

เรื่อง การแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ปี 2008
กรณีศึกษา : ลักษณะการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดง

โดย

นางสาวลักขณา ปันทะรส

เสนอ

อาจารย์มูจรินทร์ อธิธิพงษ์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

ชื่องานวิจัย การแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ปี 2008
กรณีศึกษา ลักษณะการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดง

ชื่อผู้วิจัย นางสาวลักขณา ปันทะรส **รหัสนักศึกษา** 05530686

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์

ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

การแข่งขันโอลิมปิกในปี 2008 ณ กรุงปักกิ่ง นับว่าเป็นการจัดงานที่ยิ่งใหญ่และสมศักดิ์ศรีอย่างมาก โดยสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยการแสดงทั้งหมดจะเน้นถึงอารยธรรมจีน โบราณผสมผสานกับความทันสมัยในโลกปัจจุบัน ภายใต้สโลแกนของการจัดงานคือ “One World One Dream” ซึ่งหมายถึง “ความฝันที่เป็นหนึ่งเดียวของมวลมนุษยชาติ” สโลแกนดังกล่าวสะท้อนถึงอุดมคติของชาวจีนในการร่วมแบ่งปันแก่ประชาคมโลก อารยธรรม และร่วมต่อสู้เพื่อสร้างสรรค์อนาคตอันสดใสของโลก การแสดงพิธีเปิดจะแบ่งออกเป็นสององค์การแสดงหลักคือ โลกยุคโบราณกับโลกยุคใหม่ของจีน องค์ประกอบสำคัญอีกหนึ่งสิ่งที่น่าสนใจนอกเหนือจากอุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่าง เทคโนโลยี แสง สี เสียงแล้ว ปัจจัยที่ช่วยเสริมการแสดงพิธีเปิดให้มีความโดดเด่นและสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้นคือ ส่วนของชุดเครื่องแต่งกายนักแสดงแต่ละชุดการแสดง การสื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ผ่านเสื้อผ้า จัดเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สามารถสร้างบรรยากาศของการแสดง และสื่อสารเรื่องราวให้มีความน่าสนใจยิ่งขึ้น พร้อมทั้งช่วยจำลองภาพประวัติศาสตร์จีนในอดีตได้อย่างสมจริง โดยผ่านการแฝงความหมายต่างๆภายใต้เครื่องแต่งกายที่นักแสดงสวมใส่ ในขณะเดียวกันก็มีการประยุกต์และสอดแทรกความร่วมมือผ่านรูปแบบเครื่องแต่งกายของนักแสดง ซึ่งเป็นส่วนช่วยแสดงให้สามารถแสดงถึงอัตลักษณ์ความเป็นจีนได้อย่างลงตัวและสวยงาม สอดคล้องกับโลกยุคปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ กีฬาโอลิมปิก การแสดงพิธีเปิดโอลิมปิกกรุงปักกิ่ง งามด้วยเครื่องแต่งกายแบบจีน

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์มูจรินทร์ อธิพงษ์ อาจารย์ที่
ปรึกษามหาวิทยาลัยที่ได้ให้คำแนะนำ แนวคิด ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆมาโดยตลอด จน
บทความวิจัยเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงกราบขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณคุณพ่อ คุณแม่ และผู้ปกครอง ที่ให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆ รวมทั้งเป็นกำลังใจที่
ดีเสมอมา

ขอบคุณเพื่อนที่ช่วยให้คำแนะนำดีๆในการเลือกหนังสือ และให้คำปรึกษาในเรื่องการใช้คำ
ต่างๆเกี่ยวกับการจัดทำบทความวิจัยนี้

ลักขณา ปันทะรส

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
บทที่ 1 บทนำ	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
ขอบเขตของการศึกษา	4
วิธีการดำเนินงานวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ทบทวนวรรณกรรม	5
บทที่ 2 กีฬาโอลิมปิก	9
บทที่ 3 การแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่ง	14
บทที่ 4 งามด้วยเครื่องแต่งกายแบบจีน	17
บทที่ 5 บทวิเคราะห์กรณีศึกษาลักษณะการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดง	25
บรรณานุกรม	31

บทที่ 1

บทนำ

ท่ามกลางกระแสโลกยุคโลกาภิวัตน์ หากกล่าวถึงการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก (Olympic Games) คงไม่มีใครจะปฏิเสธได้ว่าไม่รู้จักรการแข่งขันกีฬาที่มีความยิ่งใหญ่สากลในระดับโลกได้ การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก (Olympic Games) เป็นการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศที่สำคัญรายการหนึ่ง โดยจะมีนักกีฬาหลายพันคนจากนานาประเทศสมาชิกร่วมการแข่งขันหลายชนิดกีฬา ดังนั้นกีฬาโอลิมปิกจึงถูกมองว่าเป็นการแข่งขันกีฬาที่สำคัญที่สุดของโลก โดยมีประเทศทั่วโลกเข้าเป็นสมาชิกโอลิมปิกถึง 204 ประเทศ ในปัจจุบัน กีฬาโอลิมปิกจัดขึ้นทุกสองปี ผลัดกันระหว่างโอลิมปิกฤดูร้อนกับโอลิมปิกฤดูหนาว กล่าวคือ โอลิมปิกฤดูร้อนและโอลิมปิกฤดูหนาวจะจัดห่างกันสี่ปี โดยการสร้างสรรค์กีฬาโอลิมปิกในปัจจุบันได้รับแรงบันดาลใจจากกีฬาโอลิมปิกโบราณ จัดขึ้นในโอลิมเปีย กรีซ จากศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสตกาล ถึงคริสต์ศตวรรษที่ 4 บารอน ปีแยร์ เดอ กูแบร์แตง เป็นผู้ริเริ่มการฟื้นฟูการแข่งขันโอลิมปิกและเป็นผู้ก่อตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (International Olympic Committee หรือ IOC) ใน พ.ศ. 2437 นับแต่นั้น ไอโอซีกลายเป็นองค์การดูแลกระบวนการโอลิมปิก (Olympic Movement) โดยมีกฎบัตรโอลิมปิกนิยามโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ (วิชาการ.คอม : 2555)

จากนั้นมากระบวนการโอลิมปิกจึงประกอบด้วยสหพันธ์กีฬาระหว่างประเทศ คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งชาติ และคณะกรรมการจัดการแข่งขันของกีฬาโอลิมปิกแต่ละครั้ง เมืองเจ้าภาพเป็นผู้รับผิดชอบการจัดการแข่งขันและการจัดหาเงินทุนเพื่อสมโภช (celebrate) กีฬาตามกฎบัตรโอลิมปิก โปรแกรมโอลิมปิก ประกอบด้วยกีฬาที่จะมีการแข่งขันในโอลิมปิก ถูกกำหนดโดยไอโอซีเช่นกัน การสมโภชกีฬาโอลิมปิกนั้นหมายรวมถึงพิธีการและสัญลักษณ์จำนวนมาก อาทิ ธงและคบเพลิงโอลิมปิก ตลอดจนพิธีเปิดและปิด งานจบงานการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ซึ่งจากประสบการณ์การเป็นเจ้าภาพจัดงานการแข่งขันโอลิมปิกที่ผ่านมาในอดีตนั้น การเปิดแข่งขันครั้งแรกเริ่ม ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ ใน พ.ศ. 2439 (ค.ศ. 1896) เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการกำเนิดกีฬาโอลิมปิกเมื่อครั้งโบราณ จากนั้นเป็นต้นมา การจัดการแข่งขันก็พัฒนาไปอย่างกว้างขวาง การกำหนดว่าประเทศใดจะได้เป็นเจ้าภาพในครั้งต่อไปนั้น จะกระทำขึ้น ณ สถานที่ที่การแข่งขันครั้งล่าสุดดำเนินอยู่นั่นเอง โดยคณะกรรมการโอลิมปิกสากลจะพิจารณาบรรดาประเทศสมาชิกที่เสนอขอจัด และมีอำนาจเด็ดขาดที่จะลงมติให้ประเทศใดเป็นเจ้าภาพ ซึ่งจะประกาศให้ทราบอย่างเป็นทางการในวันพิธีเปิดการแข่งขันครั้งล่าสุดนั้น ประเทศที่ได้รับพิจารณาให้เจ้าภาพถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้รับความไว้วางใจ อันก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อปวงชนทั้งประเทศ

(educatepark : 2551)

เหล่าบรรดาชาติมหาอำนาจต่างรอคอยและต้องการให้ประเทศของตนได้รับการคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก อันเนื่องมาจากความต้องการที่จะประกาศความสามารถ ศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง ศิลปวัฒนธรรม รวมถึงการพัฒนาเทคโนโลยีที่ก้าวล้ำ เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของประเทศตนให้ทั่วโลกได้รับรู้ อีกทั้งการได้รับการคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก หากมองในเชิงธุรกิจนับว่าเป็นการลงทุนครั้งเดียวแต่ผลลัพธ์ที่จะได้กลับคืนนั้นคุ้มค่าอย่างมาก เพราะนอกจากเป็นการลงทุนเพื่อสร้างการยอมรับและความน่าเชื่อถือในเวทีระดับโลกแล้ว ยังเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจสร้างงานสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนภายในประเทศอีกด้วย (จีระ หงส์ลดารมภ์ : 2551)

เมื่อมองในแง่ความยิ่งใหญ่อย่างล้นการของตัวแทนประเทศเจ้าภาพการจัดการนั้น ทำให้ย้อนกลับไปถึงประสบการณ์การเป็นเจ้าภาพจัดการในอดีตรัฐประชาชนจีน การแข่งขันโอลิมปิกในปี 2008 ณ กรุงปักกิ่ง นับว่าเป็นการจัดการที่ยิ่งใหญ่และสมศักดิ์ศรีอย่างมาก โดยสาธารณรัฐประชาชนจีน มีความพร้อมอย่างเต็มที่ในการจัดการแข่งขัน เพื่อแสดงศักยภาพของตนให้ปรากฏแก่ชาวโลก ซึ่งอาจเรียกกีฬาโอลิมปิก ปี2008 ได้ว่าเป็น "อภิมหาโอลิมปิก" เลยก็น่าได้ไม่ว่าจะเป็นการเตรียมการในส่วนของการแข่งขันที่มีชื่อว่า "สนามรังนก" (Bird's Nest) มีความสวยงามยิ่งใหญ่และทันสมัยอย่างมีเอกลักษณ์ จัดสร้างขึ้นเพื่อรองรับการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งนี้โดยเฉพาะ และที่นับว่าเป็นจุดสร้างความประทับใจของการจัดการครั้งนี้คือ การแสดงพิธีเปิดสุดอลังการที่ทางเจ้าภาพได้ทุ่มเทนำเสนอทั้งแสงสีเสียงรวมถึงผู้แสดงหลายหมื่นชีวิตที่ร่วมกันถ่ายทอดเรื่องราวการแสดงพิธีเปิดต่อหน้าผู้ชมที่เข้าร่วมเป็นสักขีพยานเต็มความจุของสนามกีฬาแห่งชาติถึง 80,000 คน (สยามสปอร์ต : 2551)

การแสดงพิธีเปิดโอลิมปิกปี2008 เป็นการบอกเล่าเรื่องราวความเป็นจีนได้อย่างลงตัว โดยมี จาง อี้โหมว ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวจีนที่มีผลงานที่มีชื่อเสียงและ จาง ฉีกัง รับหน้าที่กำกับการแสดง ซึ่งการแสดงทั้งหมดจะเน้นถึงอารยธรรมจีน โบราณ ผสมผสานกับความทันสมัยในโลกปัจจุบัน ภายใต้สโลแกนของการจัดการคือ "One World One Dream" ซึ่งหมายถึง "ความฝันที่เป็นหนึ่งเดียวของมวลมนุษยชาติ" สโลแกนดังกล่าวสะท้อนถึงอุดมคติของชาวจีนในการร่วมแบ่งปันแก่ประชาคมโลก อารยธรรม และร่วมต่อสู้เพื่อสร้างสรรค์อนาคตอันสดใสของโลก โดยการแสดงพิธีเปิดจะแบ่งออกเป็นสององค์การแสดงหลักคือ โลกยุคโบราณกับโลกยุคใหม่ของจีน เริ่มต้นเปิดตัวด้วยการแสดงการตีกลองฟู(กลอง โบราณ)ของนักแสดงชายกว่า 2008 คน เพื่อสร้างบรรยากาศให้ผู้เข้าร่วมการแข่งขันทุกคนเกิดความรู้สึกอีกหิม เสียงการตีกลองฟูที่ก้องกังวานทั่ว

ห้องสนามถือเป็นการเอาฤกษ์เอาชัยตามทัศนคติความเชื่อของชาวจีนอีกด้วย ตามด้วยการจุดพลุชุด “รอยเท้าแห่งความทรงจำ” ที่ยิ่งใหญ่ก่อนเข้าสู่พิธีเปิดอย่างเป็นทางการ จากนั้นจึงเริ่มเข้าสู่การ แสดงเปิดการแข่งขันโดยประกอบด้วยการแสดงทั้งหมด 6 ชุดการแสดง ได้แก่ การแสดงชุด ม้วน กระดาษ อักษรจีน เส้นทางสายไหม คนตรีจีน แสงดาวสุดท้ายตามด้วยชุดการแสดงธรรมชาติและ โลก เป็นการเล่าเรื่องราวถึงวิวัฒนาการความเจริญทางอารยธรรมช่วงจีนยุคโบราณที่ดำเนินมา จนกระทั่งการก้าวข้ามสู่ยุคใหม่ของจีนในปัจจุบัน เรื่องราวที่นำเสนอต้องการสื่อให้เห็นถึงความ ยิ่งใหญ่ของอารยธรรมจีนที่ยังคงความสมดุลระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ นับว่าเป็นพิธีเปิดการ แข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่สมบูรณ์แบบจบลงด้วยความตราตรึง จากการหล่อหลอมวัฒนธรรมตะวันตก และตะวันออกรวมกันได้อย่างน่าประทับใจ (ผู้จัดการออนไลน์ : 2551)

จากข้อมูลทีกล่าวมาข้างต้น การเป็นเจ้าภาพการจัดงานพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ปี 2008 ของชาติมหาอำนาจสาธารณรัฐประชาชนจีนให้ประสบความสำเร็จนั้นมีปัจจัยองค์ประกอบ หลากหลายด้าน ผู้วิจัยได้หยิบยกประเด็นการศึกษาลักษณะการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกาย แต่ละชุดการแสดง เพื่อแสดงให้เห็นว่านอกจากการถ่ายทอดเรื่องราวในการแสดงพิธีเปิดที่สามารถ จัดลำดับและนำเสนอเรื่องราวความเป็นจีนได้อย่างชัดเจนเข้าใจง่ายแล้ว องค์ประกอบสำคัญอีก หนึ่งสิ่งที่น่าสนใจนอกเหนือจากอุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่าง เทคโนโลยี แสง สี เสียงแล้ว ปัจจัยที่ช่วย เสริมการแสดงพิธีเปิดให้มีความโดดเด่นและสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้นคือ ส่วนของชุดเครื่องแต่งกาย นักแสดงแต่ละชุดการแสดง การสื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ผ่านเสื้อผ้า จัดเป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่สามารถสร้างบรรยากาศของการแสดง และสื่อสารเรื่องราวให้มีความน่าสนใจยิ่งขึ้น พร้อมทั้ง ช่วยจำลองภาพประวัติศาสตร์จีนในอดีตได้อย่างสมจริง โดยผ่านการแฝงความหมายต่างๆภายใต้ เครื่องแต่งกายที่นักแสดงสวมใส่ ในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยก็ต้องการวิเคราะห์ให้เห็นถึงการประยุกต์ และสอดแทรกความร่วมมือผ่านรูปแบบเครื่องแต่งกายของนักแสดง ซึ่งเป็นส่วนช่วยแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ความเป็นจีนได้อย่างลงตัวและสวยงามสอดคล้องกับโลกยุคปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- .1 เพื่อศึกษารูปแบบ ลักษณะการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกาย สามารถแสดง ถึงอัตลักษณ์ความเป็นจีนได้สมบูรณ์แบบอย่างน้อยเพียงใด
- .2 สดงให้เห็นถึงการประยุกต์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ เครื่องแต่งกายแต่ละชุดการแ และสอดแทรกความร่วมมือผ่านเครื่องแต่งกายของนักแสดงในการแสดงพิธีเปิดการแข่งขันกีฬา โอลิมปิก ปี 2008

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษารูปแบบและลักษณะการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกายในชุดการแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ปี 2008

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหนังสือ เอกสาร งานวิจัย บทความข่าวสารต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต คลิปออนไลน์ ที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเพื่อวิเคราะห์รูปแบบวิธีการแสดงพิธีเปิดการแข่งขันโอลิมปิก ปี 2008
2. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบแนวความคิดที่มีต่อเครื่องแต่งกายแต่ละชุดการแสดง
3. วิเคราะห์ข้อมูล เรียบเรียงผลการศึกษาและสรุปข้อมูลในรูปแบบของบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบ ลักษณะการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกายในแต่ละชุดการแสดง
2. เพื่อให้ทราบถึงวิธีการประยุกต์ สอดแทรกความร่วมมือผ่านเครื่องแต่งกายของนักแสดงที่ปรากฏให้เห็นได้ในการแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ปี 2008
3. เพื่อให้ได้ความรู้ความเข้าใจว่าเหตุใดการสื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ผ่านการสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของนักแสดง จึงสามารถช่วยเสริมการแสดงพิธีเปิดโอลิมปิกปี 2008 ให้มีความโดดเด่นและสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิชาการ.คอม (2555) เขียนบทความเรื่อง “ประวัติกีฬาโอลิมปิก” ได้กล่าวถึง พัฒนาการและประวัติความเป็นมาของการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกว่า ก่อนหน้าคริสตศักราชกว่า 1,000 ปี การแข่งขันกีฬาได้ดำเนินการกันบนยอดเขา “โอลิมปัส” ในประเทศกรีซ การแข่งขันได้ดำเนินติดต่อกันมานับเป็นเวลาถึง 1,200 ปี จนมาในปี พ.ศ. 936 (ค.ศ. 393) จักรพรรดิธีโอดอซิอุสแห่งโรมันได้ทรงประกาศให้ยกเลิกการแข่งขันเพราะเกิดมีการว่าจ้างกันเข้ามาเล่นเพื่อหวังรางวัล หลังจากโอลิมปิกโบราณได้ล้มเลิกไปเป็นเวลาถึง 15 ศตวรรษ โอลิมปิกยุคใหม่ก็เกิดขึ้นอีกครั้งโดยมี บารอน ปีแอร์ เดอ คูเบอร์แตง เป็นผู้ริเริ่มการฟื้นฟูการแข่งขันโอลิมปิกและเป็นผู้ก่อตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (International Olympic Committee หรือ IOC) ใน พ.ศ. 2437 นับแต่นั้นไอโอซีกลายเป็นองค์การดูแลกระบวนการโอลิมปิก (Olympic Movement) โดยกำหนด 4 ปีต่อ 1 ครั้ง ให้ประเทศสมาชิกหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพ แต่การเปิดแข่งขันครั้งแรกให้เริ่ม ณ กรุงเอเธนส์ ใน พ.ศ. 2439 (ค.ศ. 1896) เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการกำเนิดกีฬาโอลิมปิกเมื่อครั้งโบราณ การที่จะกำหนดว่าประเทศใดจะได้เป็นเจ้าภาพในครั้งต่อไป ณ สถานที่ที่ทำการแข่งขันครั้งสุดท้ายดำเนินการอยู่นั้นเองคณะกรรมการโอลิมปิกสากลจะเข้าประชุมพิจารณาในบรรดาประเทศสมาชิกที่เสนอขอจัดและมีอำนาจเด็ดขาดที่จะลงมติให้ประเทศใดเป็นเจ้าภาพ ซึ่งจะประกาศให้ทราบเป็นทางการในวันพิธีเปิดการแข่งขันครั้งสุดท้ายนั้น ประเทศที่ได้รับพิจารณาให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้รับความไว้วางใจ อันก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อปวงชนทั้งประเทศ

สยามสปอร์ต (2551) เขียนบทความเรื่อง “โอลิมปิก 2008” ได้กล่าวถึง การจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ปี 2008 โดยสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นเจ้าภาพในการจัดงานครั้งนี้ โดยสโลแกนที่สามารถพิชิตใจคณะกรรมการโอลิมปิกสากล ได้แก่ “One World, One Dream” หรือในภาษาจีน ซึ่งหมายถึง “ความฝันที่เป็นหนึ่งเดียวของมวลมนุษยชาติ” สโลแกนดังกล่าวสะท้อนถึงอุดมคติของชาวจีนในการร่วมแบ่งปันแก่ประชาคมโลก และอารยธรรม และร่วมต่อสู้เพื่อสร้างสรรค์อนาคตอันสดใสของโลก นอกจากนี้ สโลแกนดังกล่าวยังสอดคล้องกับแนวคิด 3 ประการของ โอลิมปิกปี 2008 ได้แก่ เป็นโอลิมปิกสีเขียว เป็นโอลิมปิกที่ทันสมัย และเป็นโอลิมปิกของประชาชน และคุณค่าสากลของความเคลื่อนไหวโอลิมปิกอีกด้วย

ผู้จัดการออนไลน์ (2551) เขียนบทความเรื่อง "โอลิมปิก 2008 ปักกิ่งเกมส์" ได้กล่าวถึง พิธีเปิดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก มหกรรมกีฬาแห่งมวลมนุษยชาติครั้งที่ 29 เปิดฉากขึ้นที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ณ "สนามรังนก" หรือ Bird's Nest ท่ามกลางพิธีเปิดสุดอลังการทั้งแสงสีเสียงรวมถึงผู้แสดงหลาย

หมิ่นชีวิต ผู้ชมที่เข้าร่วมเต็มความจุของสนามกีฬาแห่งชาติถึง 80,000 คน โดยสาธารณรัฐประชาชนจีน มีความพร้อมอย่างเต็มที่ในการจัดการแข่งขัน เพื่อแสดงศักยภาพของตนให้ปรากฏแก่ชาวโลก ซึ่งอาจเรียกกีฬาโอลิมปิก ปี2008 ได้ว่าเป็น "อภิมหาโอลิมปิก" เลยก็ว่าได้ โดยการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งนี้ ส่วนของการแสดงพิธีเปิดมีผู้กำกับภาพยนตร์มากความสามารถ จาง อี้ โหมว และ จาง ฉีกัง เป็นผู้กำกับการแสดงถ่ายทอดอารยธรรมจีนโบราณที่ผสมผสานกับความทันสมัยในโลกปัจจุบันอย่างอลังการภายใต้สโลแกนของการจัดงานคือ “One World One Dream” นับว่าเป็นจุดสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ชมและบรรดานานาประเทศที่มาเข้าร่วมแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ปี2008เป็นอย่างมาก

ปวินทร์รัตน์ แซ่ตั้ง (2556) เขียนบทความเรื่อง “งามด้วยเครื่องแต่งกายแบบจีน” ได้กล่าวไว้ว่า วัฒนธรรมการแต่งกายของชาวจีน ประวัติศาสตร์ของประเทศจีนมีมานานถึง 5 พันปี วัฒนธรรมเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชาวจีนก็มีมายาวนานไม่แพ้กัน ซึ่งในระยะเวลา 5 พันปีมานั้น ชาวจีนได้รับอิทธิพลเครื่องแต่งกายจากชนกลุ่มน้อย เผ่าต่าง ๆ ในประเทศจีน รวมถึงวัฒนธรรมการแต่งกายเสื้อผ้าของชาวต่างชาติ ผสมผสานกันจนเป็นลักษณะพิเศษของการแต่งกายชาวจีน ในยุคนั้นๆ การแต่งกายของชาวจีนนั้นมีความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง และดูเหมือนว่าจะมีการพัฒนาต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง จึงจำเป็นที่จะต้องแยกประเภทวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวจีนออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวัฒนธรรมการแต่งกายแต่ละยุคสมัยของชาวจีนและกลุ่มการแต่งกายของชนกลุ่มน้อยต่างๆในประเทศจีน เนื่องจากวัฒนธรรมการแต่งกายแต่ละยุคสมัยของจีนนั้นสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม วิถีชีวิตของผู้คน ในยุคสมัยนั้น รวมถึงรากฐานทางความคิดอุดมคติที่แฝงภายใต้เครื่องแต่งกายของคนในสังคมด้วย

ดวงธิดา รามสวรรค์ (2537) เขียนหนังสือเรื่อง “จีน อารยธรรมยิ่งใหญ่แต่โบราณแห่งตะวันออก” ได้กล่าวไว้ว่า อารยธรรมจีนถือได้ว่าเป็นต้นธารอารยธรรมอันยิ่งใหญ่อารยธรรมหนึ่งของโลก และมีอิทธิพลอย่างมากต่อสังคมในแถบเอเชีย ทั้งทางด้านวัฒนธรรม ศาสนา ศิลปะ ซึ่งในสังคมปัจจุบันก็ยังคงรักษาและยึดถือปฏิบัติสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่นจะเห็นได้จากร่องรอยประติมากรรม สถาปัตยกรรมหรือกระทั่งวิถีการดำเนินชีวิตที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของความเชื่อของคนในสังคมได้อย่างเด่นชัด ดังนั้นการศึกษาและเรียนรู้เรื่องราวของอารยธรรมจีนอย่างลึกซึ้งจะทำให้เราเข้าใจถึงที่มาที่ไปและรู้จักสังคมนั้นๆ ได้อย่างถูกต้อง ช่วยให้เราเข้าถึงรากฐานอันเข้มแข็งของสังคมที่สืบทอดกันมายาวนานรวมไปถึงการตระหนักในคุณค่าของสังคมที่มีผลต่อรากเหง้าอันเข้มแข็งของอารยธรรมจีนที่ยังคงดำรงให้เห็นในปัจจุบัน

นิตยา (พลพิพัฒน์พงศ์) ชวี (2546) เขียนหนังสือเรื่อง “อารยธรรมจีน” ได้กล่าวไว้ว่า คุณธรรมดั้งเดิมของจีนล้วนเป็นสิ่งดีงามควรค่าแก่การรักษาไว้สืบไป คุณธรรมดั้งเดิมเหล่านี้ผ่านการอบรมบ่มเพาะและส่งเสริมของเหล่าเมธีมาแสนนานจึงถือเป็นส่วนสำคัญที่สุดในวัฒนธรรมจีน ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็น ปรัชญา วรรณกรรม การเมือง การศึกษา หรือประเพณีศิลปวัฒนธรรมต่างๆ ล้วนเชื่อมโยงเอาคุณธรรมจีนเข้าไว้ คุณธรรมจีนจึงเป็นแกนหลักของวัฒนธรรมจีน หรือถือเป็นดวงวิญญาณแห่งวัฒนธรรมที่ก้าวได้ นอกจากคุณธรรมแล้วลักษณะจิตใจที่สืบสานถ่ายทอดกันมาของคนจีน ก็นับเป็นสิ่งที่หายากในชนเผ่าอื่นหรืออาจเสาะหาได้แต่ยังไม่แกร่งเท่า ลักษณะของความคิด จิตใจที่ถ่ายทอดกันต่อมาก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีน มีหน้าซ้ำคุณธรรมดั้งเดิมกับความคิดและจิตใจของคนจีนยังสัมพันธ์กันแนบแน่นจนแยกไม่ออก

วิทยาลัยภาษาจีนปักกิ่ง (2550) เขียนหนังสือเรื่อง “ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน” ได้กล่าวไว้ว่า ชาวจีนให้ความสำคัญเรื่องความกลมกลืนระหว่างคนและธรรมชาติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในปรัชญาจีนมีคำกล่าวที่มีชื่อเสียงว่า “สวรรค์และโลกมนุษย์รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน” ปรัชญาดั้งเดิมของจีนให้ความสำคัญกับการฝึกฝนตนเองในด้านคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้าน “การฝึกจิตใจและการปฏิบัติตัว” ทั้งยังให้ความสำคัญกับการตระหนักรู้ของสติปัญญา แต่ไม่ค้อยให้ความสำคัญกับการคิดด้านตรรกวิทยา สามารถกล่าวได้ว่า จีนมีระบบแนวคิดปรัชญาที่สมบูรณ์แบบมาหลายพันปีแล้ว และระบบแนวคิดดังกล่าวก่อตัวมาจากแนวคิดปรัชญาของลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋า ตลอดจนแนวคิดของพุทธศาสนา แต่จากที่กล่าวมาลัทธิที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดปรัชญาจีนมากที่สุดได้แก่แนวคิดของลัทธิขงจื้อ ซึ่งลัทธิขงจื้อเป็นเสมือนรากฐานทางความคิดของคนในสังคมที่แสดงออกมาผ่านการดำเนินชีวิตนั่นเอง

ดวงพร วิจิตจันทร์ (2543) เขียนบทความเรื่อง “ปรัชญาขงจื้อ” ได้กล่าวไว้ว่า ลัทธิขงจื้อเป็นลัทธิที่มีทั้งปรัชญาทางการเมืองรวมถึงการดำรงชีวิตตลอดจนการอยู่ร่วมกัน ซึ่งมีแนวทางการสอนให้ผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจกับสังคม ทำความเข้าใจกับโลกด้วยการศึกษาและรู้จักกับตัวเองอย่างรู้คุณค่า เมื่อคนในสังคมแต่ละคนได้ปรับปรุงตนเองโดยสมบูรณ์แล้วก็จะได้ช่วยกันปรับปรุงแก้ไขสังคมพยายามปรับตัวและปรับสังคมให้เข้ากันได้ หากสังคมขุนวายคนในสังคมไม่มีอะไรเป็นหลักที่จะยึดเหนี่ยวได้ดีไปกว่าลัทธิและความเชื่อถือหรือความความมีศรัทธาในศาสนา ดังเช่นประเทศจีนที่มีลัทธิขงจื้อเป็นหลักในการบริหารประเทศ ชาวจีนส่วนใหญ่ยึดมั่นในลัทธิขงจื้อและก็ได้ถือปฏิบัติต่อกันมาเป็นเวลานานไม่ว่าบ้านเมืองจะมีความสุขหรือมีความระส่ำระสาย จนอาจจะกล่าวได้ว่าประเทศจีนสามารถดำรงอยู่มาจนถึงปัจจุบันได้ก็เพราะประชาชนมีความศรัทธาในตัว

ผู้ปกครองประเทศ และตัวผู้ปกครองประเทศก็ให้ความสนับสนุนลัทธิขงจื๊อด้วย

จิรพรรณ จิรันทร (2557) เขียนบทความเรื่อง “วิวัฒนาการ วัฒนธรรมการแต่งกายของชาวจีน” ได้กล่าวไว้ว่า ประวัติศาสตร์ของประเทศจีนมีมานานถึง 5 พันปี วัฒนธรรมเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชาวจีนก็มีมายาวนานไม่แพ้กันซึ่งในระยะเวลา 5 พันปีมานั้น ชาวจีนได้รับอิทธิพลเครื่องแต่งกายจากชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ ในประเทศจีน รวมถึงวัฒนธรรมการแต่งกายเสื้อผ้าของชาวต่างชาติผสมผสานกันจนเป็นลักษณะพิเศษของการแต่งกายชาวจีนในยุคหนึ่งๆ ซึ่งการแต่งกายของชาวจีนนั้นมีความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและดูเหมือนว่าจะมีการพัฒนาต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง และเนื่องจากการมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานจึงทำให้จะต้องแยกประเภทวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวจีนออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวัฒนธรรมการแต่งกายแต่ละยุคสมัยของชาวจีนและกลุ่มการแต่งกายของชนกลุ่มน้อยต่างๆ ในประเทศจีน ซึ่งก็จะมีหลากหลายและมีการแต่งกายที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ไปตามความเชื่อและวัฒนธรรมของคนในสังคมนั้นๆ

หวาง เฟิง (2547) เขียนหนังสือเรื่อง “แลหลังประวัติศาสตร์จีน” ได้กล่าวไว้ว่า สังคมจีนเป็นสังคมที่มีการแบ่งระดับชนชั้น โดยมีเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ที่พักอาศัย ลวดลายตกแต่ง หรือแม้แต่อาหารการกิน การใช้เกี้ยว การใช้พัดลั่นเป็นเครื่องบ่งชี้ของระดับชนชั้นในสังคม แต่สิ่งที่ชาวจีนยอมรับเป็นมาตรฐานเดียวกัน คือ การยึดมั่นในขนบประเพณี กรอบและกฎเกณฑ์ของสังคมที่ขงจื๊อเป็นผู้วางรากฐานให้ชาวจีนปฏิบัติตามและสืบทอดต่อกันมา แม้จะอพยพอยู่แผ่นดินใหม่ที่ห่างไกล ชาวจีนก็ยังคงไม่ละทิ้งขนบธรรมเนียมประเพณีที่ฝังลึกในจิตใจ

บทที่ 2

กีฬาโอลิมปิก

ความเป็นมา

ก่อนหน้าคริสตศักราชกว่า 1,000 ปี การแข่งขันกีฬาได้ดำเนินการกันบนยอดเขา "โอลิมปัส" ในประเทศกรีซ โดยนักกีฬาจะต้องเปลือยกายเข้าแข่งขันเพื่อประกวดความสมส่วนของร่างกาย และยังมี การต่อสู้บางประเภท เช่น กีฬาจำพวกมวยปล้ำ เพื่อพิสูจน์ความแข็งแรง ผู้ชมมีแต่เพียงผู้ชายห้ามผู้หญิงเข้าชม ดังนั้นผู้ชมจะต้องขึ้นไปบนยอดเขา ครั้นต่อมามีผู้นิยมมากขึ้นสถานที่บนยอดเขาจึงคับแคบเกินไป จึงทำให้ไม่เพียงพอที่ผู้เล่นและผู้ชมได้ทั้งหมด

ดังนั้น ในปีที่ 776 ก่อนคริสตศักราชได้ย้ายที่แข่งขันกันที่เชิงเขาโอลิมปัส และได้ปรับปรุงการแข่งขันเสียใหม่ให้ดีขึ้น โดยให้ผู้เข้าแข่งขันสวมกางเกง พิธีการแข่งขันจึงจัดอย่างมีระเบียบเป็นทางการ มีจักรพรรดิมาเป็นองค์ประธาน อนุญาตให้สตรีเข้าชมการแข่งขันได้แต่ไม่อนุญาตให้เข้าแข่งขัน ประเภทกรีฑาที่มีการแข่งขันที่ถือเป็นทางการในครั้งแรกนี้มีกีฬาอยู่ 5 ประเภท คือ การวิ่ง กระโดด มวยปล้ำ ฟันแหลนและขว้างจักร ผู้เข้าแข่งขันคนหนึ่งๆ จะต้องเล่นทั้ง 5 ประเภท โดยผู้ชนะจะได้รับรางวัล คือ มงกุฎที่ทำด้วยกิ่งไม้มะกอก ซึ่งขึ้นอยู่บนยอดเขาโอลิมปัสนั่นเอง และได้รับเกียรติเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วรัฐในฐานะตัวแทนของพระเจ้า และการแข่งขันได้จัดขึ้น ณ เชิงเขาโอลิมปัส แคว้นอีลิสที่เดิมเป็นประจำทุกๆ สี่ปี และถือปฏิบัติต่อกันมาโดยไม่เว้นเมื่อถึงกำหนดการแข่งขัน ทุกรัฐจะต้องให้เกียรติ หากว่าขณะนั้นกำลังทำสงครามกันอยู่จะต้องหยุดพักรบ และมาดูนักกีฬาของตนแข่งขัน หลังจากเสร็จจากการแข่งขันแล้วจึงค่อยกลับไปทำสงครามกันใหม่ ประเภทของการแข่งขันได้เปลี่ยนแปลงไปบ้างในระยะต่อมา โดยมีการพิจารณาและลดประเภทของกรีฑาเรื่อยๆ อย่างไรก็ดีในระยะแรกๆ นี้กรีฑา 5 ประเภทดังกล่าวจัดแข่งขันกันครั้งแรก ก็ยังได้รับเกียรติให้คงไว้ ซึ่งเรียกกันว่า "เฟ้นดาธอน" หรือ "ปัญจกรีฑา" ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการรำลึกถึงกำเนิดของกรีฑา ในปัจจุบันก็ยังมีการแข่งขันกันอยู่แต่ประเภทของปัญจกรีฑาได้เปลี่ยนแปลงตามยุคและกาลสมัย

การแข่งขันได้ดำเนินติดต่อกันมานับเป็นเวลาถึง 1,200 ปี จนมาในปี ค.ศ. 393 จักรพรรดิธีโอโดซิอุส แห่งโรมัน ได้ทรงประกาศให้ยกเลิกการแข่งขันนั้นเสีย เพราะเกิดมีการว่าจ้างกันเข้ามาเล่นเพื่อหวังรางวัล และผู้เล่นปรารถนาเงินจ้างมากกว่าการเล่นเพื่อสุขภาพของตน รวมทั้งมีการพนันขันต่อ อันเป็นทางวิบัติซึ่งผิดไปจากวัตถุประสงค์เดิมคือ ผู้เข้าแข่งขันทั้งหลายต่างก็อยากได้ข้อลอลเรล ซึ่งเป็นรางวัลของผู้ชนะด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงสั่งให้ล้มเลิกการแข่งขันที่เป็นประเพณีอันดีงามนี้ตลอดระยะเวลาที่มีการแข่งขันนั้น ได้จัดขึ้นบริเวณ ณ ที่แห่งเดียวเชิงเขาโอลิมปัส แคว้นอีลิส จึงเรียกการแข่งขันตามชื่อของสถานที่นั้นว่า "การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก" หลังจากโอลิมปิก

โบราณได้ล้มเลิกไปเป็นเวลาถึง 15 ศตวรรษ โอลิมปิกยุคใหม่เกิดขึ้น โดยมีนักกีฬาคนสำคัญของฝรั่งเศสชื่อ "บารอน ปีแอร์ เดอ คูเบอร์แตง" ท่านขุนนางผู้เกิดในกรุงปารีสเมื่อ 1 มกราคม 2406 สนใจประวัติศาสตร์ ปัญหาการเมืองและสังคมในปี พ.ศ. 2432 ท่านอายุได้ 26 ปี ได้เกิดความคิดที่จะฟื้นฟูการแข่งขันโอลิมปิก ซึ่งได้ล้มเลิกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 936 (ค.ศ. 393) โดยติดต่อกับบุคคลสำคัญของประเทศอังกฤษ อเมริกา และฝรั่งเศสเป็นเวลาถึง 4 ปี ในที่สุดได้เปิดการประชุมอันไม่เป็นที่ทางการขึ้นที่ตำบลซอร์บอนน์ ในกรุงปารีส เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2435 และประกาศ ณ ที่นั้นว่าการแข่งขันโอลิมปิกซึ่งได้หยุดมานานกว่า 15 ศตวรรษ ได้ฟื้นขึ้นใหม่เป็นการปัจจุบัน และแผนการของงานโอลิมปิกปัจจุบันนี้ได้เป็นที่ตกลงกันในที่ประชุมจำนวน 15 ประเทศ ณ ตำบลซอร์บอนน์ ประเทศฝรั่งเศส คณะกรรมการผู้ริเริ่มได้ลงมติว่ามีให้ทำการเปิดการแข่งขันโอลิมปิกปัจจุบันขึ้น โดยกำหนด 4 ปีต่อ 1 ครั้งและให้หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไปเป็นเจ้าภาพระหว่างประเทศคริสตมาสซิก แต่การเปิดแข่งขันครั้งแรกให้เริ่ม ณ กรุงเอเธนส์ใน ค.ศ. 1896 (พ.ศ. 2439) เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการกำเนิดกีฬาโอลิมปิกเมื่อครั้งโบราณ จากนั้นเป็นต้นมาการแข่งขันและวิธีเล่นกรีฑาก็พัฒนาไปอย่างกว้างขวาง และการแข่งขันทุกๆ ครั้งให้ถือเอากรีฑาเป็นกีฬาหลัก ซึ่งจะขาดเสียมิได้ในการแข่งขันแต่ละครั้ง

การที่จะกำหนดว่าประเทศใดจะได้เป็นเจ้าภาพในครั้งต่อไป ณ สถานที่ที่ทำการแข่งขันครั้งสุดท้ายคำเอนอนอยู่นั้นเองคณะกรรมการโอลิมปิกสากลจะเข้าประชุมพิจารณาในบรรดาประเทศสมาชิกที่เสนอขอจัดและมีอำนาจเด็ดขาดที่จะลงมติให้ประเทศใดเป็นเจ้าภาพ ซึ่งจะประกาศให้ทราบเป็นทางการในวันพิธีเปิดการแข่งขันครั้งสุดท้ายนั้น ประเทศที่ได้รับพิจารณาให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้รับความไว้วางใจ อันก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อปวงชนทั้งประเทศ

ในปัจจุบันประเทศทั่วโลกเป็นสมาชิกของโอลิมปิกถึง 204 ประเทศ แต่บางประเทศไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันเพราะเป็นประเทศเล็กขาดความพร้อมในเรื่องตัวนักกีฬา ท่านบารอน ปีแอร์ เดอ คูเบอร์แตง ให้นิยามการเข้าร่วมการแข่งขันโอลิมปิกว่า ผู้เข้าร่วมการแข่งขันไม่เลือกผิวพรรณ ศาสนา ลัทธิการปกครองแต่อย่างใดความหมายการแข่งขันเพื่อให้ นักกีฬาชาติต่างๆ ได้มาร่วมชุมนุมกัน ตัวนักกีฬาเปรียบเสมือนทูตสันไมตรีส่งมาเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ ร่วมเล่นสนุกสนานด้วยความเห็นอกเห็นใจ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดทั้งสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน อันนำมาซึ่งความสามัคคีและเพื่อสันติภาพของโลก การแพ้หรือชนะไม่ใช่สิ่งสำคัญ แต่สิ่งสำคัญที่สุด คือ "การเข้าร่วมรางวัลของการแข่งขัน ในสมัยโบราณผู้ที่ชนะจะได้รับการสรรเสริญมาก รางวัลที่ให้แก่ผู้ชนะในสมัยนั้น คือ "กิ้งไม้มะกอก"ซึ่งตัดมาจากยอดเขาโอลิมปัส อันเป็นที่สิงสถิตของพระเจ้าซีอุซแล้วทำเป็นวงคล้ายมงกุฎจักรพรรดิจะเป็นผู้พระราชทานครอบลงบนศีรษะของผู้ชนะนั้นๆ พร้อม

ทั้งได้สร้างอนุสาวรีย์ไว้ให้ชนรุ่นหลังศึกษาและชื่นชมต่อไป

สำหรับการแข่งขันโอลิมปิกสมัยปัจจุบันแบ่งรางวัลเป็นสามระดับ คือ เหรียญทอง เหรียญเงิน และเหรียญบронซ์ ให้แก่ผู้ชนะเลิศ ผู้ชนะเลิศที่สอง และที่สามตามลำดับ ส่วนที่สี่ไปถึงอันดับที่ 6 จะได้ประกาศนียบัตรการเข้าร่วมการแข่งขัน โคมไฟโอลิมปิก เมื่อมีการแข่งขัน โอลิมปิกจะมีการจุดไฟขึ้นสว่างไสว ในสมัยก่อนไม่มีไฟฟ้าจึงจุดไฟกองใหญ่ขึ้นบนยอดเขาโอลิมปัส เพื่อเป็นสัญญาณประกาศให้คนทั่วไปทราบว่าการเฉลิมฉลองได้เริ่มขึ้นแล้ว การจุดไฟเริ่มแรกนั้นเขาทำพิธีกันบนยอดเขาโอลิมปัส ใช้แว่นรวมแสงของดวงอาทิตย์พุ่งไปยังเชื้อเพลิงเมื่อเกิดไฟแล้วจึงนำตะเกียงต่อเอาไว้ส่วนไฟกองใหญ่จะคงลุกโชติช่วงต่อไปจนตลอดงานฉลอง ส่วนตะเกียงนั้นจะมีการวิ่งถือไปทั่วทุกนครรัฐด้วยการส่งต่อกันไปเป็นทอดๆจากนักวิ่ง คนละ 2 ไมล์หากผ่านทะเลหรือแม่น้ำก็จะลงเรือข้ามฟากโดยไฟไม่ดับ ไฟนี้ชาวกรีซ ถือว่าเป็น ไฟศักดิ์สิทธิ์ และความสงบสุขของชาวกรีซ ซึ่งพระเจ้าจะทรงพระพิโรธต่อบุคคลที่ไม่สนใจในกิจการนี้ โอลิมปิก ปัจจุบันก็ยังคงรักษาประเพณีเรื่องการจุดไฟไว้ดังเดิมทุกประการ กล่าวคือ ก่อนจะมีการแข่งขันจะมีพิธีจุดไฟ ณ เขาโอลิมปัส ผู้จุดคือสาวพรหมจารีผู้บริสุทธิ์เป็นผู้ต่อไฟจากแว่นรวมแสงของดวงอาทิตย์ด้วยคบเพลิง และไฟนี้จะถูกแจกจ่ายไปยังประเทศสมาชิกทั่วโลก และข้ามน้ำข้ามทะเลไปสู่ประเทศเจ้าภาพ และมีการวิ่งถือคบเพลิงส่งต่อกันไปจุดที่กระถางใหญ่บริเวณงานในวันแรกของพิธีเปิดการแข่งขัน ไฟจะต้องไม่ดับตั้งแต่เริ่มจุด ณ เขาโอลิมปัส จนกระทั่งกว่าจะสิ้นสุดการแข่งขันโอลิมปิกในครั้งนั้น

ที่มาของคำว่า Olympiads

คำว่า Olympiads หมายถึงช่วงเวลา 4 ปีนับจากเวลาที่เริ่มดัดแปลงการแข่งขันโอลิมปิกครั้งแรก ไปถึงการแข่งขันครั้งที่สอง โดยแต่ละปีจะมีตัวเลขโรมันคอยกำกับอยู่เสมอ แต่ในปีที่การแข่งขันถูกยกเลิกไปแต่ตัวเลขโรมันยังคงต้องกำกับอยู่เสมอเช่น ปี ค.ศ. 1916 ซึ่งเป็นช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ช่วงเวลาระหว่างปี 1912-1916 ยังเรียกว่าเป็นปี Olympiads ของยุคใหม่อยู่ดี แต่คำว่า โอลิมเปีย นี้ ใช้ไม่ได้กับการแข่งขันโอลิมปิกฤดูหนาว

สัญลักษณ์โอลิมปิก (Olympic Symbols)

สัญลักษณ์กีฬาโอลิมปิกเป็นรูปวงกลม 5 ห่วงคล้องกันอยู่ 2 ชั้น ชั้นบนมีอยู่ 3 ห่วง ชั้นล่าง 2 ห่วง ประกอบด้วยสีของ ห่วง 5 สี ด้วยกันคือ สีน้ำเงิน สีเหลือง สีดำ สีเขียวและสีแดง ตั้งอยู่บนพื้นขาว ผู้ออกแบบสัญลักษณ์นี้ก็คือ ลูเบอร์-แดง " บิดาแห่ง กีฬาโอลิมปิก" โดยอธิบายว่า ห่วงทั้ง 5 หมายถึง 5 ทวีปที่มีการแข่งขัน ส่วนสีทั้ง 5 หมายถึงสี ของธงชาติที่อย่างน้อยที่สุด ธงชาติแต่ละประเทศก็ต้องมีสีใดสีหนึ่งใน 5 สีเหล่านี้

ธงโอลิมปิก (Olympic flag)

ธงผืนแรกผลิตขึ้นจากร้าน บอนมาร์เชอร์ ซึ่งตั้ง อยู่ที่กรุงปารีสถูกชักขึ้นยอดเสาครั้งแรก ในการแข่งขันปี 1920 ที่เบลเยียมเป็นเจ้าภาพ โดยธงโอลิมปิกมีผืนธงเป็นสีขาว ขนาดมาตรฐานยาว 3 เมตร กว้าง 2 เมตร ส่วนเครื่องหมายห้า ห่วงคล้องกันอยู่บนกลางธง ขนาด 2 เมตร คูณ 0.60 เมตร มีสีฟ้า สีเหลือง สีด า สีเขียว สีแดง ตามลำดับจากซ้ายไปขวา คล้องไขว้กันอยู่ตรงกลางสองแถว แถวบน 3 ห่วง แถวล่าง 2 ห่วง ห่วงสีที่ คล้องกันอยู่ตรงกลางธงบนพื้นธงสีขาว รวมเป็น 6 สี โดยแท้จริงแล้ว ห้าห่วงหมายถึง ห้าส่วนของโลกที่อยู่ในโอบอ้อมของ “โอลิมปิกนิคม” ไม่ได้เจาะจงเป็นห้าทวีปในโลกอย่างที่เข้าใจกัน แต่บังเอิญห้าทวีปนี้ก็ห้าส่วนของโลกก็เลยอนุโลมกันไปเช่นนั้น ส่วนสีที่ ห่วง 5 สี ไม่ได้หมายถึงสีประจำทวีป ซึ่งสีทั้งหมด 6 สี รวมทั้งสีขาวที่เป็นพื้นธง หมายความว่า ธงชาติของประเทศต่างๆ ในโลกประกอบด้วยสีใดสีหนึ่งหรือมากกว่านั้นในจำนวนหกสีนั้นและไม่มีธงชาติของประเทศใดที่มีสี นอกเหนือไปจากหกสีนี้ ด้านล่างของห่วงมีคำอยู่ 3 คำ ซึ่งเป็นภาษาโรมัน แต่ละคำมีความหมายดังต่อไปนี้ Citius (swifter) : ความเร็วผู้เข้าร่วมการแข่งขันต้องวิ่งให้เร็วที่สุด Altius (higher) : ความสูงผู้เข้าร่วมการแข่งขันต้องทำให้สูงที่สุด Fortius (stronger) : ความแข็งแรง ผู้เข้าร่วมการแข่งขันต้องมีความแข็งแรงที่สุด (การกีฬาแห่งประเทศไทย : 2551)

รายชื่อประเทศเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ตั้งแต่แรกจนถึงปี 2008

การกำหนดว่าประเทศใดจะได้เป็นเจ้าภาพในครั้งต่อไปนั้น กระทำขึ้น ณ สถานที่ที่การแข่งขันครั้งล่าสุดดำเนินอยู่นั้นเอง คณะกรรมการโอลิมปิกสากลจะพิจารณาบรรดาประเทศสมาชิกที่เสนอขอจัด และมีอำนาจเด็ดขาดที่จะลงมติให้ประเทศใดเป็นเจ้าภาพ ซึ่งจะประกาศให้ทราบอย่างเป็นทางการ ในวันพิธีเปิดการแข่งขันครั้งล่าสุดนั้น ประเทศที่ได้รับพิจารณาให้เป็นเจ้าภาพถือว่า เป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้รับความไว้วางใจ อันก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อปวงชนทั้งประเทศ (สยามสปอร์ต : 2551) โดยมีข้อมูลดังนี้

ครั้งที่ 1 ในปี	1869	ที่กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ
ครั้งที่ 2 ในปี	1900	ที่ปารีส ประเทศฝรั่งเศส
ครั้งที่ 3 ในปี	1904	ที่เมืองเซนต์หลุยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา
ครั้งที่ 4 ในปี	1908	ที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ
ครั้งที่ 5 ในปี	1912	ที่สตอกโฮล์ม ประเทศสวีเดน
ครั้งที่ 6 ในปี	1916	ที่เบอร์ลิน ประเทศเยอรมัน
ครั้งที่ 7 ในปี	1930	ที่อันท์เวิร์ป ประเทศเบลเยียม
ครั้งที่ 8 ในปี	1924	ที่ปารีส ประเทศฝรั่งเศส

- ครั้งที่ 9 ในปี 1928 ที่อัมสเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์
- ครั้งที่ 10 ในปี 1932 ที่ลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 11 ในปี 1940 ที่โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
- ครั้งที่ 13 ในปี 1944 ที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ
- ครั้งที่ 15 ในปี 1952 ที่เฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์
- ครั้งที่ 16 ในปี 1956 ที่เมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย
- ครั้งที่ 17 ในปี 1960 ที่โรม ประเทศอิตาลี
- ครั้งที่ 18 ในปี 1964 ที่โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
- ครั้งที่ 19 ในปี 1968 ที่เม็กซิโก ซิตี้ ประเทศเม็กซิโก
- ครั้งที่ 20 ในปี 1972 ที่มิวนิค ประเทศเยอรมันตะวันตก
- ครั้งที่ 21 ในปี 1976 ที่มอนทรีล ประเทศแคนาดา
- ครั้งที่ 22 ในปี 1980 ที่มอสโก ประเทศสหภาพโซเวียต
- ครั้งที่ 23 ในปี 1984 ที่ลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 24 ในปี 1988 ที่โซล ประเทศเกาหลีใต้
- ครั้งที่ 25 ในปี 1992 ที่บาร์เซโลน่า ประเทศสเปน
- ครั้งที่ 26 ในปี 1996 ที่แอตแลนต้า ประเทศสหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 27 ในปี 2000 ที่ซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย
- ครั้งที่ 28 ในปี 2004 ที่กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ
- ครั้งที่ 29 ในปี 2008 ที่ปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน

บทที่ 3

การแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่ง

การแสดงต้อนรับ

พิธีเปิดอย่างเป็นทางการ เริ่มต้นที่การแสดงกลองฟูโดยนักแสดงชาย 2,008 คน โดยที่กลองฟูทุกอันมีจอแอลอีดีขนาดเล็กฝังไว้กับหน้ากลอง และจะเรืองแสงเมื่อผู้แสดงเอามือแตะไปที่ เป็นหน้ากลองนั้น นอกจากนี้ยังมีไม้ตีกลองสีแดงที่เรืองแสงในที่มีดชุดละ 1 คู่ ด้วยการแสดงกลองฟู เริ่มจากการแปรเป็นทรงเรขาคณิต เมื่อถึงเวลา 60 วินาที ก่อนพิธีเปิดจะเริ่ม นักแสดงจะแปรเป็นเลขอารบิก เพื่อบดถอยหลังทุก 10 วินาที และเมื่อถึง 10 วินาทีสุดท้าย จะเพิ่มการแปรอักษรเป็นเลขจีนด้วย และเพิ่มความถี่เป็น 1 วินาทีต่อครั้ง เมื่อบดถอยหลังและมีการจุดพลุไฟแล้ว นักแสดงแสดงท่าทางเพื่อแสดงความแข็งแกร่งและความอ่อนช้อยพร้อมกัน จากนั้นจะใช้ไม้กลองเพื่อตีให้เกิดจังหวะ และในช่วงท้ายมีการดับไฟฟ้าในสนามเพื่อใช้เทคนิคเรืองแสงของไม้กลอง จากนั้น พลุปรอยเท้า จำนวน 29 ดอก ถูกจุดขึ้นด้วยความถี่ 1 วินาทีต่อดอก เคลื่อนจากใจกลางของกรุงปักกิ่งมายังสนาม โดยพลุแสดงถึงการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่มีมาแล้ว 28 ครั้ง และดินปืนซึ่งคิดค้นโดยชาวจีน เมื่อพลุปรอยเท้าดอกที่ 29 ถูกจุดเหนือสนาม พลุสายธารก็ถูกจุดจากขอบหลังคาสนามลงมาถึงพื้นสนาม และรวมตัวกันเป็นห่วงโอลิมปิกจากพื้นลอยขึ้นกลางอากาศ ร่วมกับผู้แสดงเป็นนางฟ้า 20 คนที่ลอยกลางสนาม

หลังจากนั้นเป็นพิธีเชิญธงชาติจีนขึ้นสู่ยอดเสา โดยเด็ก 56 คน ซึ่งเป็นตัวแทนของชนเผ่าต่างๆ ในจีนได้เดินนำธงส่งให้แก่ทหารแห่งกองทัพปลดปล่อยประชาชนจีนผู้เชิญธง โดยระหว่างนั้น หลิน เมี่ยวเซ่อ เด็กหญิงวัย 9 ขวบ ได้ขับร้องเพลง ถิ่นนำเพื่อมาตุภูมิ ด้วย [18] จากนั้น ธงชาติจีนได้ขึ้นสู่ยอดเสา โดยมีคณะนักร้องประสานเสียง 224 คน ร้องนำเพลงชาติจีน

การแสดงเปิดการแข่งขันองค์ที่หนึ่ง

1. การแสดงชุด ม้วนกระดาษ

การแสดงเปิดการแข่งขันชุดแรก เป็นภาพยนตร์สั้นเกี่ยวกับวิธีการทำกระดาษ ซึ่งเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่คิดค้นโดยชาวจีนอีกอย่างหนึ่ง จากนั้น ม้วนกระดาษขนาดใหญ่ก็ปรากฏกลางสนาม พร้อมกับคลื่อนออกอย่างช้าๆ และฉายภาพเครื่องถ้วยโบราณของจีน ส่วนตรงกลางของม้วนกระดาษเป็นผืนผ้าใบซึ่งมีนักแสดงที่แต่งชุดดำและทาหมึกไว้ทั่วตัวกลิ้งตัวไปมาเป็นรูปท้องฟ้า ภูเขา และดวงอาทิตย์ สื่อให้เห็นถึงการเขียนภาพด้วยหมึกจีน

2. การแสดงชุด อักษรจีน

หลังจากที่ผืนผ้าใบถูกยกขึ้นแล้ว พื้นที่เดิมที่มีผืนผ้าใบก็แยกออก และมีนักแสดงจำนวน 897 คน ถือบล็อกอักษรจีนที่ไม่ซ้ำกัน และแปรอักษรเป็นคำว่า 和平 (การประสานสามัคคี) ในสามรูปแบบ คือ จารึกทองแดง ตราประทับโบราณ และอักษรข่งตี้ แสดงให้เห็นถึงการคิดค้นและพัฒนาอักษรจีน นอกจากนี้ นักแสดงจำนวน 810 คน ที่แต่งชุดแสดงถึงลูกศิษย์ของขงจื้อ (Rujia) ในยุคราชวงศ์ฮั่น (ร่วมสมัยกับยุคสามก๊ก) โดยสวมหมวกขนนกและถือม้วนหนังสือไม้ไผ่ ได้วิ่งออกมาจากข้างสนาม พร้อมกับเสียงท่อนปรัญญาของขงจื้อสองวรรค คือ "เป็นการดีมิใช่หรือที่จะมีมิตรจากแดนไกล" และ "มนุษย์ทั้งหลายคือพี่น้องจากทะเลทั้งสี่" ส่วนเหล่าบล็อกอักษรจีนได้แปรเป็นรูปกำแพงเมืองจีน และมีดอกท้อบานจากบล็อกเหล่านั้น แสดงถึงความซื่อสัตย์ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญของชาวจีน เมื่อนักแสดงโผล่จากบล็อกอักษรจีนเพื่อทักทายแก่ผู้ชมแล้ว นักแสดงอีกชุดที่สวมชุดสีน้ำตาลแดงคล้ายนักรบโบราณ[20] พร้อมด้วยการแสดงงิ้วและหุ่นละครเล็กแบบปักกิ่งก็เคลื่อนสู่สนาม พร้อมด้วยการเพิ่มลายเส้นบนผืนผ้าใบ ประกอบการบรรเลงด้วยกู่เจิง (guqin)

3. การแสดงชุด เส้นทางสายไหม

จากนั้น เป็นการแสดงในชุด เส้นทางสายไหม โดยมีนักแสดงหญิงเต้นบนผืนผ้าใบ โดยมีนักแสดงชายกว่าร้อยคนประคองผืนผ้าไว้ด้านล่าง จากนั้น นักแสดงชายอีกชุดที่สวมชุดสีน้ำเงิน ถือไม้พายเรือ ซึ่งใบพายสามารถประกอบกันเป็นรูปเรือสำเภาได้แสดงท่าพายเรือ แสดงถึงการเดินทางของเจิ้งเหอ หรือชาंपองก และเข้มทิสโบราณซึ่งเป็นงานประดิษฐ์สำคัญอีกชิ้นหนึ่งของชาวจีน

4. การแสดงชุด คนตรีจีน

ในช่วงต่อไป เป็นการแสดง kunqu ซึ่งเป็นจิ้วประเภทหนึ่ง มีผู้แสดงชายหนึ่งคน หญิงหนึ่งคน ยืนร้องเพลงบนผืนผ้าใบ จากนั้น เหล่านางระบำในชุดสมัยราชวงศ์ถังก็เข้าสู่สนาม พร้อมกับมีแท่นที่มีนักแสดงชายถือพิณจีน จำนวน 14 แท่น และแท่นเหล่านั้นได้ยกขึ้นเป็นเสาค่ายเสามังกรในพระราชวังต้องห้าม (huabiao (华表))

การแสดงในองค์ที่สอง

5. การแสดงชุด แสงดาว

หลังจากมีการจุดพลุแล้ว การแสดงในองค์ที่สองก็เริ่มขึ้น โดย หลาง หลาง นักเปียโนชาวจีน และ หลี่ มู่ซี เด็กหญิงวัย 5 ขวบ ได้ร่วมกันบรรเลงเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับแม่น้ำเหลือง (แยงซีเกียง) พร้อมกันนั้น นักแสดงรอบตัวหลางและหลี่จำนวน 1,000 คน ได้แปรเป็นคลื่นสีรุ้งและนกพิราบ เพื่อแสดงถึงการก้าวสู่ยุคใหม่ของจีน จากนั้น นักแสดงดังกล่าวได้ต่อตัวเป็นรูปสนามกีฬาวิ่งนก จากนั้นเด็กหญิงอีกหนึ่งคนได้ลอยเข้าสู่สนามพร้อมกับว่าว และมีแสงกะพริบจากตัวผู้แสดงที่กำลังต่อตัว

6. การแสดงชุด ธรรมชาติและโลก

การแสดงชุดต่อมา เป็นการแสดงรำไทเก๊ก โดยนักแสดง 2,008 คน สื่อให้เห็นถึงการประสานกันระหว่างมนุษย์กับธาตุทั้งห้าของจีน (ดิน น้ำ ไฟ ไม้ ทอง) ต่อจากนั้น นักแสดงเด็กที่เคยเชิญธงชาติจีนในช่วงต้นพิธี ได้กลับเข้าสนามโดยสวมชุดลาลอง พวกเขาร้องเพลงและตกแต่งภาพภูเขาและดวงอาทิตย์ที่เป็นหมึกสีดำให้มีสีสันมากขึ้น สลับกับการแสดงไทเก็กรอบผืนผ้าใบนั้น เมื่อผืนผ้าใบถูกยกขึ้นอีกครั้ง ภาพฉากที่ขอบหลังคาสนาม ฉายแสดงนกสีสันสดใส แสดงถึงการเกิดใหม่ และหมายรวมถึงสนามกีฬาแห่งนี้ด้วย

7. การแสดงชุด ความฝัน

การแสดงชุดสุดท้ายของช่วงนี้ เป็นการแสดงเปิดตัวเพลงประจำการแข่งขัน โดยมีมนุษย์อวกาศลอยกลางสนาม แสดงถึงการสำรวจอวกาศของจีน จากนั้นมีทรงกลมเส้นผ่านศูนย์กลาง 60 ฟุต หนัก 16 ตัน ปรากฏกลางสนาม มีนักแสดงกายกรรม 58 คนแสดงท่าเดิน วิ่ง ตีลังกา บนพื้นผิวทรงกลมนั้น และพื้นผิวดังกล่าว ได้เปล่งแสงคล้ายโคมไฟจีน

ช่วงสุดท้ายต่อจากนั้น หลิว ฮวน นักร้องชาวจีน และซาราห์ ไบรท์แมน นักร้องชาวอังกฤษ ได้ขับร้องเพลง You and Me ซึ่งเป็นเพลงประจำการแข่งขัน ขณะเดียวกัน พื้นผิวทรงกลมได้ฉายภาพการแข่งขันกีฬา และนักแสดงรอบทรงกลม 2,008 คน ได้มาร่วมแสดงใบหน้าเด็กจากชาติต่างๆ ที่ยิ้มแย้ม จากนั้นมีการแสดงเต็นท์จากตัวแทนชนเผ่าในจีนเพื่อนำนักกีฬาเข้าสู่สนาม (ผู้จัดการออนไลน์:2551)

บทที่ 4

งามด้วยเครื่องแต่งกายแบบจีน

ความเป็นมา

ประวัติศาสตร์ของประเทศจีนมีมานานถึง 5 พันปี วัฒนธรรมเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชาวจีนก็มีความยาวนานไม่แพ้กัน ซึ่งในระยะเวลา 5 พันปีมานั้น ชาวจีนได้รับอิทธิพลเครื่องแต่งกายจากชนกลุ่มน้อยเผ่าต่าง ๆ ในประเทศจีน รวมถึงวัฒนธรรมการแต่งกายเสื้อผ้าของชาวต่างชาติ ผสมผสานกันจนเป็นลักษณะพิเศษของการแต่งกายชาวจีนในยุคหนึ่ง ๆ ซึ่งการแต่งกายของชาวจีนนั้นมีความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง และดูเหมือนว่าจะมีการพัฒนาต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

221 ปีก่อนคริสตศักราชจักรพรรดิฉิน(จีนชื่อฮ่องเต้) ได้รวมจีนเป็นปึกแผ่นและจัดตั้งจักรวรรดิฉินในระบบศักดินาซึ่งถือเป็นการก่อตั้งประเทศจีนขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ด้วยกำลังทางทหารของราชวงศ์ฉิน ทำให้กองทัพฉินเป็นกองทัพที่มีประสิทธิภาพมาก ซึ่งได้หลงเหลือให้เห็นในรูปแบบกองทัพทหารสุสานฉินหรือ ปินหม่าโหยงอันเป็นหลักฐานที่สำคัญที่สุดที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมการแต่งกายในยุคราชวงศ์ฉินนี้ ต่อมาอีกไม่ถึงสิบปีคือช่วง 206 ปีก่อนคริสตศักราช ราชวงศ์ฮั่นได้ก่อตั้งประเทศขึ้นอีกครั้ง หลังจากผ่านการพักฟื้นจากภาวะสงคราม วัฒนธรรมการแต่งกายก็ถูกพัฒนาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นภายใต้คำขวัญที่ว่า “ยกเลิกร้อยสำนัก รับเพียงขงจื้อ” ราชวงศ์ฮั่นซึ่งได้ยึดหลักคำสอนของขงจื้อจึงจัดตั้งระบบเครื่องแต่งกายตามศักดินาขึ้นมา ซึ่งเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของยุคฮั่นนั้นก็เป็รากฐานที่แข็งแกร่งในการพัฒนาวัฒนธรรมทางการแต่งกายในอนาคตอีกด้วย (หวาง เฟิง : 2547)

วัฒนธรรมการแต่งกายสมัยราชวงศ์ฮั่น

สมัยฮั่น (202 ปีก่อนคริสตศักราช – ค.ศ. 8) เสื้อผ้าสมัยฮั่น จะประกอบด้วย เสื้อคลุมยาว เสื้อตาลองแบบสั้น เสื้อนวมสั้น กระโปรง (ผู้หญิง) และ กางเกง (ผู้ชาย) ในยุคนี้อาชีพที่มีลักษณะการถักทอได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ดังนั้นคนที่มีเงินในสมัยนั้นจะสวมใส่เสื้อผ้าที่ทำจากผ้าแพร ส่วนซึ่งมีความสวยงามมาก โดยทั่วไปผู้ชายจะสวมเสื้อสั้น กางเกงขายาว และหากฐานะยากจน จะสวมเสื้อแขนสั้นที่ตัดเย็บด้วยผ้าหยาบ ในส่วนของผู้หญิงในสมัยฮั่นเสื้อผ้ามีตั้งแต่เป็นลักษณะเสื้อและกระโปรงต่อกัน (กิ๋เฟ่า) และแยกเสื้อกระโปรงเป็น 2 ชิ้น กระโปรงจะมีลวดลายหลากหลายมาก กระโปรงที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในสมัยนั้น คือ “กระโปรงลายเทพสถิตย์” ระดับชั้นของข้าราชการในสมัยฮั่น จะมีหมวกและสายประดับยศเป็นสัญลักษณ์ในการแบ่งชั้นของขุนนาง ซึ่งสมัยนั้น ตำแหน่งอัครเสนาบดีเป็นขุนนางตำแหน่งสูงสุด

ชุดคลุมยาวชิวจิ

เสื้อเชิมนิชของยุคก่อนราชวงศ์ฉินได้พัฒนามาเป็นเสื้อคลุมยาวชิวจิในยุคราชวงศ์ฮั่น หรือเสื้อคลุมยาวชิวจิ เป็นเสื้อผ้าที่นิยมสวมกันในหมู่ชายและหญิงชาวฮั่น มีลักษณะเป็นเสื้อที่ปกเสื้อไขว้กันอยู่ เวลาสวมใส่จะจงใจเผยให้เห็นเสื้อผ้าข้างในที่แตกต่างกัน ซึ่งบางครั้งถูกเรียกว่า “ชุดสามชั้น” นอกจากนี้บริเวณปกยังมีการแต่งด้วยลวดลายต่างๆอย่างสวยงามและเนื่องจากสาวเสื้อที่พันเป็นเกลียวอยู่บนตัวนั้น ก็ได้กลายเป็นแฟชั่นที่ได้รับความนิยมอย่างหนึ่ง

ชุดสาวเสื้อตรงของฮั่น

ในสมัยฮั่น หลังจากที่กางเกงแพ้อ่อยๆถูกแทนที่ด้วยกางเกงมีเป้าและการใช้กางเกงชิว มาสวมทับกางเกงไม่มีเป้าก็ทำให้มีขาที่ยาวเหยียดเกินพอดีและการตัดเสื้อผ้าที่ดูกระชับไม่ลุ่มลุ่มก็เข้ามาแทนที่ชุดชิวจิซึ่งเป็นที่นิยมในสมัยต่อมา

หมวกและเกี้ยวในยุคฮั่น

巾 หมายถึง ผ้าพันมวยผม เป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้ใหญ่ของผู้ชายในสมัยฮั่น 巾 ก็คือผ้าพันมวยผมที่เพิ่ม 冠 หมวกครอบ (เกี้ยว) เข้าไป หมวกและเกี้ยวนี้ยังเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์พื้นฐานที่ใช้แสดงความแตกต่างทางชั้นชน ทั้งยังเน้นสวมใส่เพื่อความอบอุ่นศีรษะบุรุษชาวฮั่นที่อายุเกิน ๒๐ ปีไปแล้ว หากมีตำแหน่งจะสวมเกี้ยว และไม่มีเกี้ยวสำหรับชายสามัญทั่วไป โดยเกี้ยวในสมัยฮั่นนั้นมีถึง ๑๖ ประเภทด้วยกัน

กระโปรงตาน

สตรีในสมัยฮั่นจะสวมใส่กระโปรงตาน ซึ่งเป็นกระโปรงที่คลุมทั้งร่างไว้ และยังเป็นกระโปรงที่เป็นต้นแบบของกระโปรงจินโบราณอีกด้วย กระโปรงตานเป็นกระโปรงที่ใช้ผ้าไหมสี่ผืนเย็บติดเข้าด้วยกัน ผ้าไหมทั้งสี่จะมีรูปร่างที่ข้างบนกว้างและข้างล่างแคบ เรียงต่อกันโดยใช้รูปแบบสองแถบตรงกลางแคบ และอีกสองแถบข้างๆกว้าง ส่วนเอวมีระบายจีบซึ่งมีปลายยาวๆสองข้างห้อยไว้ใช้เป็นสายรัดเอว สายนี้สามารถเปลี่ยนอันใหม่ได้

ทรงผมตกหลังม้า

การมวยผมในราชวงศ์ฮั่นมีหลายรูปแบบ ทั้งการมวยผมในส่วนบนของศีรษะ การมวยผมแบบสองด้าน และยังมีการมวยผมที่ห้อยข้างหลังอีกด้วย ในการจัดแต่งทรงผมมักหวีแบ่งผมบนศีรษะก่อน จากนั้นจึงค่อยนำทั้งสองส่วนมามัดรวมเป็นช่อเดียวกัน และก่อเป็นก้อนจากล่างขึ้นบนแล้วค่อยจัดเป็นทรงต่างๆ ทรงตกม้าเป็นผมทรงหนึ่งที่มวยผมเอียงอยู่ด้านข้าง ลักษณะคล้ายกำลังจะหล่นจากหลังม้า จะหล่นแหล่ไม่หล่นแหล่ สาวๆที่ทำผมทรงตกหลังม้า มักกันคิ้ว ทำดีจวง (วาดใต้ตาให้เหมือนมีน้ำตา) แล้วเดินโยกย้ายสะโพกนั้น ทำให้พวกนางแลมีจริตจะก้านสวยงามสมแบบผู้หญิง

แถบพวงหยกยุคอัน

绶(shòu) ก็คือแถบตราหยก ดังนั้นในสมัยอันจึงเรียกมันว่า ตราประทับ ตราประทับพวกนี้ก็คือสัญลักษณ์ที่สำคัญในการแยกแยะยศตำแหน่งหลังจากที่ราชสำนักอันได้ปรับปรุงระบบการแต่งกาย ดังนั้นการจะใช้ตราหยกขนาดไหน รวมถึงการใช้สีและรูปแบบการถักทอ ต่างก็มีรูปแบบที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งทำให้การจำแนกหยกประจำตำแหน่งที่ห้อยอยู่นั้นมีความสะดวกเป็นอย่างยิ่ง เหล่าขุนนางมักจะอยู่นอกบ้านเป็นประจำจึงต้องนำตราหยกใส่ไว้ในกระเป๋าที่เอว มีสายห้อยยาวออกมาด้านนอกและถักให้เป็นห่วงๆเพื่อความสวยงาม

เสื้อเกราะยุคอัน

สมัยอัน เสื้อเกราะเหล็กเริ่มเป็นที่แพร่หลายส่วนมากเป็นสีดำ เสื้อเกราะยุคนี้ แบ่งเป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆ ก็คือ แบบแรกคือทำเป็นลายเกล็ดปลาเล็กๆซ้อนกัน บริเวณเอวและไหล่ ๑ ต่างสร้างแผ่นเกราะเหล็กคลุมไว้ด้วยเพื่อให้เคลื่อนที่ได้สะดวก อีกประเภทหนึ่งสร้างจากแผ่นเหล็กรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่มีขนาดใหญ่กว่ายึดด้านหน้าและด้านหลังเข้าด้วยกันโดยใช้เชือกมัด บางครั้งอาจเพิ่มแผ่นเกราะสำหรับป้องกันไหล่

ลวดลายในยุคอัน

ลวดลายต่างๆในยุคอันมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปค่อนข้างมาก กลายเป็นรูปแบบที่เต็มไปด้วยความเชื่อและตำนานต่างๆมีเส้นโค้งขึ้นลงเป็นโครงเค้า เน้นรูปร่างที่พลิ้วไหวและทรงพลัง เช่น ลายสัตว์ ลายเมฆ ลายภูเขา กระจัดกระจายกันไป แม้ว่าเป็นรูปร่างพื้นฐานแต่ก็มีชีวิตชีวา นอกจากนี้ยังมีลวดลายที่เป็นคำมงคลซึ่งแทรกอยู่ระหว่างช่องว่างของลวดลายอีกด้วย เช่น “สมปรารถนาหมื่นปี” “สุขจีหมื่นวัน” ทั้งยังมีการอวยพรไม่ให้แก่และมีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง เป็นต้น

วัฒนธรรมการแต่งกายสมัยราชวงศ์สุย ถึง และสมัยห้าราชวงศ์

ปีคริสต์ศักราช ๕๘๕ ในยุคราชวงศ์สุย มีการรวบรวมประเทศขึ้นอีกครั้งและจึงค่อยๆฟื้นฟูระบบการแต่งกายในสมัยยุคฉินและยุคฮั่นขึ้น ยุคสุยได้นำ “สุริยัน จันทรา ดาราราย” และลวดลายอื่น ๆ กลับมาประดับบนฉลองพระองค์ในพระราชพิธีของพระจักรพรรดิอีกครั้งหนึ่ง จากตอนนี้ “สุริยันจันทราประทับพาดดา(บ่า) ดารารายพรางพวยกลางขนอง(หลัง)” ก็ได้กลายเป็นพื้นฐานของฉลองพระองค์ในยุคต่อมา ค.ศ. ๖๑๘ ได้มีการสถาปนาราชวงศ์ถังซึ่งทำให้ประเทศจีนมีประสิทธิภาพและเจริญรุ่งเรือง ประเทศมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล การปกครองเป็นเอกภาพ มีการติดต่อและแลกเปลี่ยนกับต่างชาติมากมาย วัฒนธรรมและศิลปะเจริญรุ่งเรืองเป็นประวัติการณ์ วัฒนธรรมการแต่งกายก็แสดงออกได้อย่างโอ้อาหุหุ

ชุดเสื้อเอวสั้นปานปีและกระโปรงนางฟ้า

ในช่วงปี ค.ศ. 605-617 ผู้หญิงสมัยสุยนิยมสวม ปานปี ซึ่งก็คือเสื้อแขนสั้นที่สวมทับเสื้อแขนยาว (คล้ายเสื้อกั๊ก) และสวมกระโปรงที่ใ้คู่กับปานปี เรียกว่า กระโปรงนางฟ้าหรือเรียกอีกอย่างว่า กระโปรงสิบสองจีบ เป็นกระโปรงที่มีชายกระโปรงค่อนข้างกว้าง เวลาที่แต่งกายลักษณะนี้ ผู้หญิงทั้งหลายมักสวมหมวกดาบ่ายผ้าไหมซึ่งเป็นผลจากการรับอิทธิพลการแต่งกายของชนเผ่าทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือ

เสื้อและชุดคลุมคอกลม

เสื้อและชุดคลุมคอกลมพัฒนามาจากชุดเซินอี ในสมัย(ชุดพิธีการแบบวัฒนธรรมชั้น) โบราณและเป็นเสื้อผ้ารูปแบบหลักของผู้ชายในสมัยถึงด้านหน้าและด้านหลังต่อกันเป็นชิ้นเดียว อ่างมีการขลิบริม ด้านล่างของคอเสื้อด้านหน้า มักประดับด้วยแถบผ้าตามบริเวณคอเสื้อ แขนเสื้อแนวนอน คาดเอวให้แน่นด้วยเข็มขัด บนศีรษะสวมหมวกฝู สวมรองเท้าหุ้มข้อ ชุดคลุมแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือแขนกว้างและแขนแคบ แขนแบบแคบเหมาะสำหรับเวลาต้องการความคล่องแคล่ว แขนกว้างนั้นแสดงถึงความทันสมัยและความหรูหรา

หมวกโปกหัว

แรกเริ่มผู้คนจะใช้ผืนผ้าพันหัวจากด้านหน้าไปด้านหลังเพื่อให้ผมอยู่ทรง และปล่อยชายผ้าที่ขมวดปมทั้งสองข้างไว้ด้านหลังปล่อยให้ห้อยอย่างอิสระ ส่วนปลายผ้าอีกสองฝั่งก็ขมวดขึ้นไปบนหัวแล้วมัดไว้ข้างบนนั้นซึ่งเป็นลักษณะของหมวกฝูในระยะเริ่มแรก ภายหลังก็ได้เพิ่มสายผ้าเข้าไปแล้วมัด จากนั้นปล่อยให้ห้อยไหวพลี้อยู่ด้านหลังซึ่งมีลักษณะของการตกแต่งอย่างชัดเจน ต่อมาก็ตกแต่งหางหมวกฝูเป็นทรงหลากหลายรูปแบบ กลมบ้างกว้างบ้าง ทั้งยังใช้สายลวดหรือสายทองแดงทำเป็นโครงที่ปลายห้อยนั้นซึ่งทำให้รูปแบบหางของหมวกฝูเปลี่ยนไปหลากหลายตามแต่ผู้ใช้

ชุดเสื้อและกระโปรงเกาะอกสมัยถัง (กระโปรงหยู)

เสื้อหยูสมัยถังเป็นเสื้อผ้าเจีย หรือเสื้อผ้าฝ้ายที่มีขนาดสั้นและไม่ยาวมาก บริเวณคอเสื้อและปลายแขนเสื้อตกแต่งด้วยลายดินทองหรือประดับด้วยงานปัก หรือปักลายด้วยผ้าดาดสีแดง ซึ่งการประดับตกแต่งเช่นนี้ทำให้เครื่องแต่งกายมีความหรูหราฟูฟ่า และกระโปรงยุคถังนี้ส่วนมากเอวสูงหรือรัดอก รัดสะโพก และชายกระโปรงกว้างยาวลากพื้น และมีลักษณะเป็นกระโปรงจีบทรงกระบอก

ผ้าคลุมไหล่ผ้าไหม (เพย์โป้)

เพย์โป้ คือผ้าพันคอยาว ส่วนมากทำมาจากผ้าไหมพิมพ์ลายใช้สวมคลุมไหล่ผู้หญิง รูปแบบที่เต็มไปด้วยลวดลายและมันเงาสระท่อนแสงนั้นมิให้เห็นมากที่สุด ซึ่งใช้พาดไหล่ปล่อยให้ชายทั้งสองห้อยลงมาที่แขนให้แถบหนึ่งยาว แถบหนึ่งสั้น บ้างก็นำปลายทางขวาผูกไว้กับสายรัดเอว ส่วนอีกปลายหนึ่งก็คลุมอ้อมหน้าอกผ่านไปด้านหลังให้ห้อยพลี้อยู่ด้านหลัง บ้างก็นำปลายทั้งสองข้างพันไว้ที่หน้าอก ผู้หญิงที่สวมผ้าคลุมไหล่เวลากิริตกายอย่างก้าวร้าว ปลายผ้าไหมก็จะสะบัดพลี้อตามแรงลมดุจดวงอย่างมาก

เสื้อแขนใหญ่

ตัวชู่วซาน เป็นเครื่องแต่งกายของผู้หญิงในสมัยถึง เนื่องจากเป็นเสื้อที่แขนมักกว้างกว่า 1.3 เมตร จึงถูกเรียกว่า “ตัวชู่วซาน” (เสื้อแขนใหญ่) ตัวชู่วซานตัดเย็บมาจากผ้าเนื้อบาง โปร่งแสงซึ่งประดับรูปภาพที่งดงาม ผู้หญิงสวมใส่ตัวชู่วซานเพื่อที่จะแสดงออกถึงความสง่างามและแสดงความมีฐานะของตน

การแต่งหน้าของสาวชาวจีนมีลำดับดังนี้คือ

1. ทารองพื้น
2. ปิดแก้มแดง
3. เขียนคิ้ว
4. ทาลิปสติก
5. แแต่้มจุดลัคยืม
6. ตัดสวาทเขียน

และใช้วัสดุสีดำสำหรับเขียนคิ้วให้ดูเข้ม สำหรับคิ้วที่บางละเอียดและยาว เรียกว่า ใต้เหมย คิ้วที่หนาและใหญ่ เรียกเอ้อเหมย ซึ่งบางครั้งเรียกว่า กว่างเหมย

ดอกไม้โลหะ (ที่ใช้แปะหรือวาดบนใบหน้า)

เล่ากันว่าในสมัยยุคราชวงศ์เหนือใต้ มีองค์หญิงอยู่องค์หนึ่ง วันหนึ่งก็ได้แอบเข้านอนหลับไปในห้องใต้หลังคาพระราชวัง กลีบดอกเหมยสีสดที่ถูกลมตีให้ล่องลอยอยู่ในอากาศก็ได้หล่นลงมาที่หน้าผากนวลๆของนาง หลายวันผ่านไป กลีบดอกเหมยที่ติดอยู่กลางหน้าผากนั้นก็ไม่มีขอมลอกหลุดลอกออกไปเสีย แต่นั่นก็กลับกลายเป็นว่าเป็นการเพิ่มความงามให้ห้องค์หญิง ไม่นานจากนั้นบรรดาสาวๆในพระราชวังก็ได้ทำตามองค์หญิงโดยการนำสีมาวาดเป็นรูปหรือลายต่างๆลงไปทีละหว่างคิ้ว และมีบางคนก็ถึงขนาดกับนำแผ่นทองมาติดที่ระหว่งคิ้วกันเลยทีเดียว ซึ่งได้กลายมาเป็นหนึ่งในแฟชั่นการแต่งหน้าที่นิยมของบรรดาหญิงสาวทั้งหลายในยุคราชวงศ์ถึง

ทรงผมของสตรี

ทรงผมของสตรีสมัยนี้มีมากมายหลากหลาย เช่น ทรงมวยครึ่งหัว ทรงจิงกู (ผมสองข้อคล้ายโบ) ทรงสองห่วง ทรงยอดเอียง ทรงใจเดียว ทรงวอตว้อ และทรงอุยกูร์ ลักษณะเด่นของทรงผมเช่นนี้คือมีขนาดสูงกว้างใหญ่ ขณะจัดแต่งทรงผมอาจใช้ผมปลอมหรือผมปลอมที่จัดทรงแล้วมาประดับเพิ่ม และนอกจากนี้เครื่องประดับบนผมก็ยังมีมากเหลือคณาเช่นกัน เช่น ปิ่นเงิน หวีงา ลูกปัดเงินทองหรือดอกไม้ขนนกกระเด็น ปิ่นหงส์คู่ประกอบคั้งตั้ง และเครื่องประดับอื่นๆที่ละเอียดงดงาม สุกใสเป็นประกาย

เข็มขัดเตี้ยเซ่ย์

เข็มขัดเข็มขัดเตี้ยเซ่ย์ เป็นเข็มขัดที่บุรุษสมัยสุยและถังคาดเอวไว้ ซึ่งมักแขวนสิ่งของเล็กๆน้อยๆไว้ด้วย เข็มขัดชนิดนี้คือเข็มขัดที่มีแถบหนังยื่นออกมาไข่ห้อยสิ่งของเล็กๆ เช่น มีด หินไฟ (ใช้กะเทาะจุดไฟ) กระจับอกเข็ม และของใช้ในชีวิตประจำวันอื่นๆรวม ๗ สิ่ง วัตถุประสงค์ที่ประดับอยู่บนเข็มขัดเตี้ยเซ่ย์ จะมากจะน้อยนั้นต่างก็เป็นการแสดงฐานะของผู้สวมใส่

ลวดลาย

ลักษณะของลวดลายที่ได้รับความนิยมช่วงสมัยสุยและถัง คือ มีลักษณะกลม สีสันสดใส มีแกนลายเด่น สว่างสดใส ลายแบบกลมๆค่อนข้างมาก หนึ่งในลายที่ได้รับความนิยม เช่น ลายกรอบ ล้อมมวบผา ลายรังมุก ลายคู่ยี่น เป็นต้น ลายกรอบล้อมมวบผา ก็คือดอกไม้บาน ดอกตูม กลีบดอก และใบที่มีกรอบล้อมรอบซึ่งจัดวางอย่างสมมาตรมีความเป็นเอกภาพ สง่าสวยงามและเป็นที่ยึดนิยมนของผู้คนมาช้านาน

ในสมัยราชวงศ์ถัง นับได้ว่ามีความเจริญทั้งในด้านวัฒนธรรมและเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ดังนั้นเสื้อผ้าในสมัยนี้จัดได้ว่ามีความสวยงามยิ่ง เสื้อผ้าพิธีการของสตรีชั้นสูงจะมีลักษณะเปิดหน้าอก คอเสื้อต่ำ แขนเสื้อยาวและใหญ่ สวมเสื้อกระโปรงที่ทำจากผ้าไหม มีผ้าคลุมไหล่ สมัยนั้นเทคนิคสิ่งทอถือว่ามีความล้ำหน้าเป็นอย่างมาก ขณะเดียวกันก็ได้รับวัฒนธรรมแบบเสื้อผ้าจากต่างชาติเข้ามาผสมผสานเข้าไว้ด้วยกัน (เกาหลิ ,ญี่ปุ่น) ดังนั้นสามารถกล่าวได้ว่าสมัยราชวงศ์ถังเป็นยุคที่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเฟื่องฟูเป็นอย่างมาก (ปวิรินทร์ตัน แซ่ตั้ง : 2556)

สีในวัฒนธรรมจีน

สีในวัฒนธรรมจีน หมายถึง สีต่าง ๆ ที่มีความหมายทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ตัวอักษรภาษาจีนของคำว่า สี คือ 顏色 หรือ เหยียนเซอะ (yánsè) ในสมัยจีนโบราณมักใช้ตัวอักษร 色 (sè) เพียงตัวเดียวเท่านั้น ซึ่งมีความหมายโดยตรงถึงสีบนใบหน้า (color in the face) หรือ อารมณ์ความรู้สึก (emotion) เพราะคำว่า “เหยียน” หมายถึงพื้นที่ระหว่างคิ้ว “เซอะ” หมายถึงลมปราณ ปราชญ์จีนโบราณกล่าวว่า เมื่อคนเราเกิดความรู้สึกต่างๆที่ใจพล้งงาน หรือ “จี” จะไปแสดงออกที่

ระหว่างคิ้ว กลายเป็นอารมณ์หรือสีหน้า โดยเริ่มมีการใช้คำว่า หยานเซอะ (yánsè) ในความหมายของสีทุกสีในช่วงสมัยราชวงศ์ถัง ใช้ในการอธิบายถึงความหลากหลายของสี จึงเป็นการใช้คำว่า 顏色 หรือ เหยียนเซอะ (สี) ในความหมายทั่วไป

ทฤษฎีเบญจธาตุ

ในศิลปะและวัฒนธรรมของจีน โบราณมีการใช้สีพื้นฐาน 5 สี คือ สีน้ำเงิน (ชิง) ซึ่งเป็นการผสมสีเขียวและสีน้ำเงินเข้าด้วยกัน หรือที่เรียกในภาษาอังกฤษว่า "grue" ซึ่งมาจากคำว่า "blue" และคำว่า "green" สีแดง สีเหลือง สีขาว และสีดำ ซึ่งมีความนัยถึงธาตุทั้ง 5 ธาตุ คือ น้ำ ไฟ ไม้ โลหะ และดิน ตามลำดับ โดยตลอดสมัยราชวงศ์ซาง ราชวงศ์ฉัง ราชวงศ์โจว และราชวงศ์ฉิน สมเด็จพระจักรพรรดิได้ทรงใช้ทฤษฎีเบญจธาตุหรือธาตุทั้ง 5 ในการเลือกใช้สีทั้งสิ้น

1. สีดำ

สีดำ เป็นสีที่มีความหมายถึง น้ำ และเป็นสีกลาง (neutral color) ในหนังสืออี้จิง อ้างถึงสีดำว่าเป็นสีของสวรรค์ ด้วยคำกล่าวที่ว่า “ สวรรค์และโลกแห่งสีดำอันลึกลับ (heaven and earth of mysterious black)” ที่มีที่มาจากการสังเกตทิศทางทิศเหนือซึ่งเป็นสีดำมืด นำมาซึ่งความเชื่อที่ว่าองค์จักรพรรดิ หรือ เทียนตี้ (天帝) คือผู้ที่มาจากดาวเหนือ จักรพรรดิในสมัยโบราณจึงใช้สีดำเป็นสีของเครื่องทรงมาโดยตลอด จนถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นจึงมีการเปลี่ยนไปใช้สีเหลืองแทนสัญลักษณ์ไท่จิ ใช้สีดำและสีขาวเป็นตัวแทนแห่งความเป็นหนึ่งเดียวระหว่าง หยินและหยางในสมัยจีนโบราณถือว่าสีดำเป็นราชาแห่งสีทั้งหลาย (king of colors) และยังให้เกียรติสีดำมากกว่าสีอื่นๆ เล่าจื้อเคยกล่าวไว้ว่า "ห้าสีทำให้คนตาบอด " ดังนั้นสถาบันเต๋าจึงใช้สีดำเป็นสีสัญลักษณ์ประจำองค์ นอกจากนั้นสีดำยังมีความหมายโดยนัยถึงความเศร้าโศก และความตายด้วย ในสังคมจีนสมัยใหม่มีการใช้สีดำในการแต่งกายทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่ใช้สีขาวเป็นสีอันเป็นสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับความตายและความโศกเศร้า โดยใช้เป็นสีสำหรับเครื่องแต่งกายในงานศพ ขึ้นอยู่กับอายุของผู้ตาย

2. สีแดง

สีแดงเป็นสีที่เกี่ยวข้องกับไฟ ธาตุไฟในแผนภูมิไ้ยก่วย (八卦) ของจีน หมายถึงแสงสว่าง ความอบอุ่น พละกำลัง และความรุ่งโรจน์ สีแดงจึงเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดีและความสุข สามารถพบการใช้สีแดงได้ทุกที่ในช่วงเทศกาลปีใหม่ของจีน วันหยุดอื่น ๆ และในการพบปะของครอบครัว ของอั่งเปาซึ่งเป็นเงินของขวัญที่จะได้รับในสังคมจีนช่วงวันหยุดหรือโอกาสพิเศษมีการใช้สีแดงซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดีเช่นกัน สีแดงจึงเป็นที่ต้องห้ามในงานศพในฐานะที่เป็นสีสัญลักษณ์ของความทุกข์และชื่อของผู้ตายมักถูกเขียนขึ้นโดยใช้สีแดง จึงถือว่าเป็นสิ่งไม่เหมาะสมที่จะใช้หมึกสีแดงสำหรับเขียนชื่อบุคคลในบริบทอื่นๆ ประเทศจีนในปัจจุบันสีแดงยังคง

เป็นสีที่นิยมมากและนำมาใช้โดยรัฐบาลคอมมิวนิสต์ แม้ในตลาดหุ้นของจีน สีแดงก็เข้ามามีบทบาทด้วยเช่นกัน กระดานหุ้นของประเทศในแถบตะวันตก เช่น ทวีปยุโรป ทวีปอเมริกา หรือในประเทศอื่นอีกหลายประเทศ เมื่อตัวเลขเป็นสีแดงหมายถึงราคาหุ้นที่ร่วงหรือลดลงจากเดิม แต่สำหรับในประเทศจีน ได้หัวัน ฮ่งกง หากตัวเลขราคาหุ้นเป็นสีแดง กลับหมายถึงราคาหุ้นที่กำลังขึ้นหรือเพิ่มขึ้นกว่าเดิม จึงมีคำว่า "เปิดกระดานแดง (开红盘)" ที่หมายถึงหุ้นติดตัวสูงขึ้นตั้งแต่ช่วงเปิดตลาด

3. สีชิง (เขียวอมน้ำเงิน)

แม้ว่าขณะนี้ประเทศจีนจะมีคำแยกต่างหากสำหรับ "สีฟ้า" (蓝) แต่ในสมัยโบราณมีการจัดเฉดสีฟ้าเข้ารวมกับสีเขียว โดยใช้ชื่อเรียกว่า 青 (qing) ซึ่งมีที่มาจากกำเนิดใหม่ของพืช สีนี้เป็นสีที่มีความเกี่ยวข้องกับธาตุไม้ อาทิ ชีวิตของพืช ซึ่งมีความหมายถึงความเป็นธรรมชาติและกำเนิดใหม่ จึงมักใช้เป็นตัวแทนของฤดูใบไม้ผลิ เป็นสีที่แสดงถึงพลังและความมีชีวิตชีวา

4. สีเขียว

สีเขียว เป็นสีที่แทน ธาตุไม้ ซึ่งมีความหมายเกี่ยวเนื่องถึงการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น การเจริญเติบโต ความรุ่งเรือง และความสามัคคี เมื่อไม่นานมานี้ สีเขียวยังถูกใช้เป็นสีสัญลักษณ์ในการสร้างความสามัคคี โดยรัฐบาลประเทศจีนด้วย

5. สีขาว

สีขาว มีความหมายถึง โลหะ โดยมี "ทอง (gold)" เป็นตัวแทน เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความสว่าง บริสุทธิ์ และสมปรารถนา ในวัฒนธรรมจีนสีขาวยังเป็นสีแห่งความโศกเศร้าที่ใช้ในงานศพ เกี่ยวเนื่องกับความตายและความโศกเศร้าจึงเป็นสีต้องห้ามสำหรับงานมงคล

6. สีเหลือง

สีเหลือง เป็นสีของจักรพรรดิจีน โดยเป็นสีสัญลักษณ์ของห้าจักรพรรดิในตำนานของจีนโบราณ เป็นสีที่มักใช้ประดับพระราชวัง แทนบุชา และวัด รวมถึงใช้สำหรับเสื้อคลุมและเครื่องทรงขององค์จักรพรรดิด้วย สีเหลืองมีความหมายถึงความเป็นอิสระจากความกังวลในทางโลก จึงมักใช้มากในพุทธศาสนา อาทิ เครื่องนุ่งห่มของพระสงฆ์ที่เป็นสีเหลือง เช่นเดียวกับสีที่ใช้ประดับวัด และยังเป็นสีที่ใช้สำหรับการไว้ทุกข์ในพุทธศาสนาของจีนด้วย (ไพโรจน์ โปธิ์ไทร: 2517)

บทที่ 5

บทวิเคราะห์กรณีศึกษาการสื่อความหมายของเครื่องแต่งกาย

ชุดการแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก

- การแสดง : จินตลีลา แสง สี เสียง
- จัดขึ้นเพื่อ : การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 29
- วันที่ทำการแสดง : 8 สิงหาคม ค.ศ. 2008
- สถานที่ : สนามกีฬาแห่งชาติ (Bird's Nest) กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน
- ผู้ออกแบบการแสดง : จาง อี้โหมว

รูปภาพจากชุดการแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่ง ปี 2008

ภาพที่ 1 การแสดงกลองฟู

ที่มา: http://blog.sina.com.cn/s/blog_5c5ddf930100iutl.html (2010)

ภาพที่ 2 การแสดงชุด ม้วนกระดาษ

ที่มา: http://blog.sina.com.cn/s/blog_5c5ddf930100iutl.html (2010)

ภาพที่ 3 การแสดงชุด อักษรจีน

ที่มา: http://blog.sina.com.cn/s/blog_5c5ddf930100iutl.html (2010)

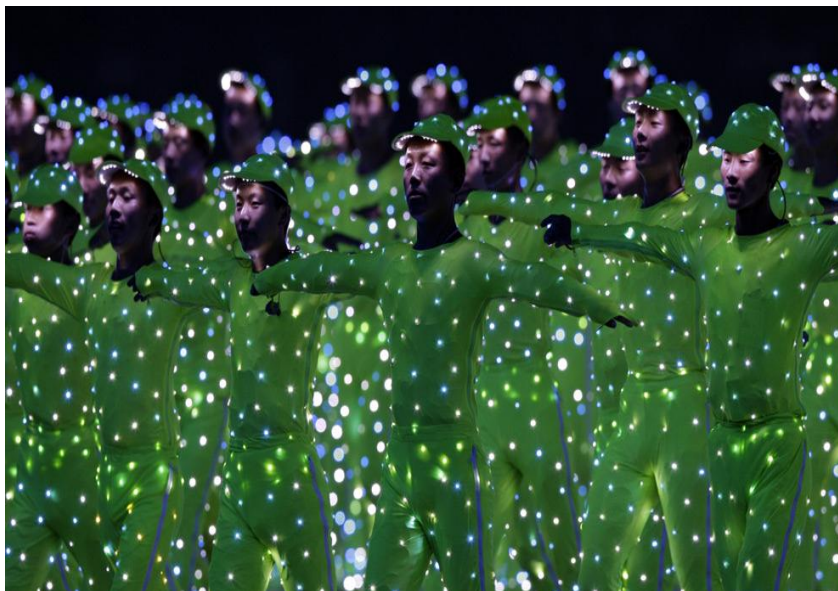
ภาพที่ 4 การแสดงชุด เส้นทางสายไหม

ที่มา: <http://www.marinerthai.net/sara/viewsara1235.php> (2008)

ภาพที่ 5 และ 6 การแสดงชุด คนตรีจีน

ที่มา: http://blog.sina.com.cn/s/blog_5c5ddf930100iutl.html (2010)

ภาพที่ 7 การแสดงชุด แสงดาว

ที่มา: <http://www.marinerthai.net/sara/viewsara1235.php> (2008)

ภาพที่ 8 การแสดงชุด ธรรมชาติและโลก

ที่มา: <http://board.postjung.com/688890.html> (2008)

ภาพที่ 9 และ 10 การแสดงชุด ความฝัน

ที่มา: <http://board.postjung.com/688890.html> (2008)

จากการแสดงพิธีเปิดกีฬาโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่ง ปี 2008 ในแต่ละชุดการแสดงแสดงให้เห็นการถ่ายทอดเรื่องราววิวัฒนาการอารยธรรมของประเทศจีนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยสามารถเล่าเรื่องราวออกมาสู่สายตาผู้ชม ได้อย่างสวยงาม สมจริงและยิ่งใหญ่ถึงกาล ภายใต้อาณาจักรของการจัดงานคือ One World One Dream ซึ่งหมายถึง “ความฝันที่เป็นหนึ่งเดียวของมวลมนุษยชาติ” สโลแกนดังกล่าวสะท้อนถึงอุดมคติของชาวจีนในการร่วมแบ่งปันแก่ประชาคมโลกอารยธรรม และร่วมต่อสู้เพื่อสร้างสรรค์อนาคตอันสดใสของโลก โดยการแสดงพิธีเปิดจะแบ่งออกเป็นสององค์การแสดงหลักคือ โลกยุคโบราณกับโลกยุคใหม่ของจีนเรื่องราวที่นำเสนอต้องการสื่อให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของอารยธรรมจีนที่ยังคงความสมดุลระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

การแสดงแต่ละช่วงนอกจากจะให้เทคโนโลยี แสง สี เสียง ที่ทันสมัยแล้ว ผู้ออกแบบการแสดงยังให้ความสนใจรายละเอียดทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นการพิถีพิถันในเรื่องชุด เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายของนักแสดงที่ใช้สวมใส่ ตลอดจนการแต่งหน้าทำผมในแต่ละชุดการแสดงยังคงรูปแบบในอดีตอยู่ แต่เนื่องจากการแสดงพิธีเปิดโอลิมปิกครั้งนี้มีผู้ชมหลากหลายเชื้อชาติมาเข้าร่วมชมการแสดง ดังนั้นผู้ออกแบบการแสดงจึงมีการปรับประยุกต์ในเรื่องของรูปแบบสี สัน วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้เป็นชุดเครื่องแต่งกายให้มีความสวยงามอลังการมากและดูร่วมสมัยมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้ชมสามารถรับรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมจีนได้อย่างรวดเร็วในเวลาจำกัด อาทิ ในการแสดงชุด อักษรจีน มีนักแสดงจำนวน 810 คน ที่แต่งชุดแสดงถึงลูกศิษย์ของขงจื้อในยุคราชวงศ์ฮั่น (ร่วมสมัยกับยุคสามก๊ก) โดยสวมหมวกขนนกและถือม้วนหนังสือไม้ไผ่ ได้วิ่งออกมาจากข้างสนาม พร้อมกับเสียงท่อนปรัชญาของขงจื้อสองวรรค ในชุดการแสดงนี้เห็นชัดเจนถึงเรื่องของการประยุกต์เสื้อผ้า

เครื่องแต่งกายให้มีความร่วมสมัยและอลังการมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเครื่องแต่งกายของลูกศิษย์ของ ขงจื้อในอดีตค่อนข้างมีความเรียบง่าย ไม่หรูหราโอ้อวดเท่ากับในชุดการแสดง แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ ผู้ออกแบบการแสดงได้นำเสนอออกมานั้น ก็สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ความวัฒนธรรมเป็นจีนได้ อย่างสวยงามมีความเป็นอัตลักษณ์อย่างลงตัว

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าองค์ประกอบสำคัญอีกหนึ่งสิ่งทีนอกเหนือจากอุปกรณ์ประกอบการ แสดงอย่าง เทคโนโลยี แสง สี เสียงแล้ว ปัจจัยที่ช่วยเสริมการแสดงพิธีเปิดให้มีความโดดเด่นและ สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้นคือ ส่วนของชุดเครื่องแต่งกายนักแสดงแต่ละชุดการแสดง การสื่อ ความหมายเชิงสัญลักษณ์ผ่านเสื้อผ้า จัดเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สามารถสร้างบรรยากาศของการ แสดง และสื่อสารเรื่องราวให้มีความน่าสนใจยิ่งขึ้น พร้อมทั้งช่วยจำลองภาพประวัติศาสตร์จีนใน อดีตได้อย่างสมจริง โดยผ่านการแฝงความหมายต่างๆภายใต้เครื่องแต่งกายที่นักแสดงสวมใส่ ใน ขณะเดียวกันการประยุกต์และสอดแทรกความร่วมมือผ่านรูปแบบเครื่องแต่งกายของนักแสดงก็ เป็นส่วนช่วยแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ความเป็นจีนได้อย่างสวยงามและลงตัวสอดคล้องกับ โลกยุค ปัจจุบันมากยิ่งขึ้น นับว่าการแสดงพิธีเปิดโอลิมปิก ณ กรุงปักกิ่งครั้งนี้สามารถสร้างความประทับใจ ให้กับผู้ชมได้อย่างตราตรึงเลยทีเดียว

บรรณานุกรม

ดวงธิดา รามเสวี. จีน อารายธรรมยิ่งใหญ่แต่โบราณแห่งตะวันออก. กรุงเทพฯ : แพรวธรรม, 2537.

นิตยา (พลพิพัฒน์พงศ์) ชวี. อารายธรรมจีน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2546.

ไพโรจน์ โพธิ์ไทร. ภูมิหลังของจีน. กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทรคดิ่ง, 2517.

เพ็ชรี สุมิตร. อารายธรรมตะวันออก เล่ม 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2515.

วิทยาลัยภาษาจีนปักกิ่ง. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2550.

หวาง เฟิง. แลหลังประวัติศาสตร์จีน. เชียงใหม่ : เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์, 2547.

หลี่ เฉวียน. ประวัติศาสตร์จีน ฉบับย่อ. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2556.

บทความ

ดวงพร วิจิตจันทร์. (2543). ปรัชญาขงจื้อ. (ออนไลน์). สืบค้นจาก:

http://www.baanjommyut.com/library_2/extension-1/confucianism/04.html (วันที่สืบค้น 9 พฤศจิกายน 2557).

ปวินทร์ตัน แซ่ตั้ง. (2556). งามด้วยเครื่องแต่งกายแบบจีน. (ออนไลน์). สืบค้นจาก:

<http://hakkapeople.com/node/4624> (วันที่สืบค้น 9 พฤศจิกายน 2557).

วิชาการ.คอม. (2555). ประวัติกีฬาโอลิมปิก . (ออนไลน์). สืบค้นจาก:

<http://www.vcharkarn.com/varticle/43998> (วันที่สืบค้น 12 ตุลาคม 2557).

ผู้จัดการออนไลน์. (2551). โอลิมปิก 2008 ปักกิ่งเกมส์. (ออนไลน์). สืบค้นจาก:

<http://www.marinerthai.net/sara/viewsara1235.php> (วันที่สืบค้น 16 ตุลาคม 2557).

สยามสปอร์ต. (2551). โอลิมปิก 2008. (ออนไลน์). สืบค้นจาก:

<http://www.siamsport.co.th/olympic2012/history.php> (วันที่สืบค้น 16 ตุลาคม 2557).

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย ชื่อ-สกุล นางสาวลักขณา ปันทะรส

วันเดือนปีเกิด 31 กรกฎาคม 2534

ที่อยู่ 8/61 ถ.เก้าแสน ต.เขารูปช้าง อ.เมือง จ.สงขลา 90000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2549 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมต้น โรงเรียนเทศบาล ๕ (เทศบาลนครสงขลา)

จ.สงขลา

พ.ศ.2552 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลาย โรงเรียนเทศบาล ๕ (เทศบาลนครสงขลา)

จ.สงขลา

พ.ศ.2557 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต เอเชียศึกษา ภาษาจีน

มหาวิทยาลัยศิลปากร